XXXVI. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1980. JANUÁR 3.

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

– Most jó ideig mindannyiunknak ezt kell játszani...

(Társasjátékunk a 8–9. oldalon)

Névadás

Hogyan kell nevet adni egy patikának? A gyanútlan olvasó szerint nyilván olyképpen, hogy a szóban forgó patikát elnevezzük. Ám ez az elképzelés – már zokon ne tessék venni – szánalmasan divatjamúlt. A szózat, melyet egyik reggeli lapunkban a Fővárosi Tanács Gyógyszertári Központja közzétett, napnál világosabbá teszi: az ügy jóval komolyabb annál, hogysem beérhetnők egy efféle dilettáns, hebehurgya, ukk-mukk-fukk megoldással. Íme, okuljunk:

„Az Egészségügyi Minisztérium ez év július 10-én kelt állásfoglalása szabályozta a gyógyszertárak elnevezésével kapcsolatos eljárást."

Méltóztatnak érteni, ugyebár. A patikák nevének ünnepélyes adományozásához mindenekelőtt eljárás szükségeltetik. De nem ám akármiféle! Éppen ezért mi sem természetesebb, minthogy az eljárást szabályozni kell. (Különben ott állnánk egy szabályozatlan eljárással, mely a legnagyobb zavarokra vezethetne a névadásban, ugye, és egyébként is hogyan venné ki magát?) Namármost. Ha a dolog egyszer így áll, akkor nem is vitás, hogy az eljárást nem lehet csak úgy akárhogyan szabályozni. Az eljárás szabályozásához elvi útmutatásra, mondhatni állásfoglalásra van szükség. És vajon kicsoda-micsoda foglalhatna méltóan állást ebben a bonyolult, szerteágazó, és nem csekély áttekintő képességet igénylő kérdésben, ha nem maga a minisztérium?

Szívesen elmondanám, milyen keresetlen jelzős szerkezetek kergették egymást elmémben, miközben megpróbáltam nevet adni a gyereknek, magyarán az állásfoglalással szabályozott patikaelnevezési eljárásnak – de nem merem. A föntiek elnevezésével kapcsolatos eljárást ugyanis – mi tűrés-tagadás – csupán a saját állásfoglalásom szabályozta. A minisztérium, a kormány, az Elnöki Tanács és az Atyaúristen helyett.

Igaz – ha már patikáknál tartunk – receptnek ez sem rossz.

Timár György

Lapzárta előtt száz tojást

számolt le elém lakóbizottságunk elnöknője, aki távollétemben vette át a törékeny küldeményt, amit egy ismeretlen házaspár hozott el személyesen a címemre. A tojások mellett levelet találtam, amelynek jó humorú írója az Interpelláció humorügyben című versem két sorát használta fel mondanivalója mottójául, csupán egy kérdőjelet biggyesztett a kijelentő mondat végére.

„A humorista nem kap díjat,
Nem kap díjat a humorista?"

Ezután módfelett meleghangú, derűs sorok következnek, szerénytelenség lenne részemről itt idézni őket. A levél alján a pontos cím feltüntetése nélkül ennyi áll:

Pázmányék – Pilisről

Tyúktojás legyek, ha tudom, kiket tisztelhetek a tojások küldőiben. Pilisen ugyanis eleddig nem fordultam meg, számomra túlságosan távol esik a Nagydiófa utcától, legénykoromban pedig – amikor még nem voltam megrögzött lokálpatrióta – jobbára Jászszentandrásra jártam tojásokért, mert anyám egyetlen kopasznyakú tojóstyúkja az ostrom alatt a fasizmus áldozata lett; megették a németek…

Kedves jó Pázmányék! Hálás szívvel köszönöm nobilis gesztusukat. Küldeményük bilaterális felhasználása elkezdődött:

Lágytojás, rántotta,
tükörtojás, omlett,
nőm ennyit nem sütött
mióta párom lett!…

Szerencsés új esztendőt kíván

Szilágyi György

Tojás-díjas humorista

Ui.: A tyúkokat csókoltatom!

Kizárva az Édenből

Mármint a budapesti Éden Bár diszkójából.

Az öltözék miatt.

Lelki szemeimmel látom, amint az Olvasó most elégedetten bólint. Helyes, mindenféle szedett-vedett öltözékben senki se jelenhessék meg nyilvános szórakozóhelyen.

Csakhogy ezúttal egészen másról van szó!

Mert bemehetnek a vendégek kiskabátban, pulóverben, blúzban, kötött mellényben, talán tornatrikóban is, csak az nem nyer bebocsátást, aki nagykabátban érkezik.

Mert nincs elég fogas a ruhatárban.

Fogas nincs, hideg viszont van. Így hát ilyenkor télen már meglehetősen általános népviselet a nagykabát, a felöltő, a bunda.

Hol a kiút? Mi a megoldás?

Nyitni egy éjjel-nappal Bizományit a Széna téren, ahová a vendégek a diszkózás időtartamára becsaphatják kabátjukat?

Vagy közlekedjenek a lányok csadorban, a fiúk tógában, amit kicsire össze lehet hajtani, zsebbe dugni?

Esetleg az Edzett Ifjúságért mozgalom új követelményévé tenni a nagykabát nélküli életmódot, a cidri férfias tűrését?

Netán az Éden Bár vezetősége valami módon kibővíthetné fogas-állományát?

Amíg ez az utóbbi nagyberuházás megtörténik, fiatalok tucatjai továbbra is dühösen és reményvesztetten toporognak majd az Éden kapuja előtt.

Még szerencse, hogy nem fáznak meg.

Mert van rajtuk kabát.

Kürti András

Apu hogy megy be?

Kétéves kisfiamat kivittem az Állatkertbe. Nagy érdeklődéssel vártam, miként reagál majd a gyerek a tarka állatsereglet láttán, ám ő csak közömbös arccal szemlélte a városligeti vadvilágot. Különösen furcsa akkor lett a dolog, amikor a róka ketrece előtt megkérdezte, hol a róka koma? Hiába mutogattam a ketrec mögé, a gyerek így válaszolt vissza:

– Ez nem róka, ez pijos kutyus.

És ekkor hirtelen megértettem mindent. Az történt ugyanis, hogy kisfiamnak az idők folyamán több, állatokról szóló kis leporellót vásároltam, hadd ismerkedjék az élővilággal. A szellemes kis versikék szövegében sokféle állatról volt szó, s a szöveget igazán tetszetős modern rajzokkal illusztrálták. Némelyik rajz szinte már absztrakt, vagy kubista remeklésnek számított, s a kor művészetét kedvelőknek bizonyára nagyon tetszik.

Ám ez a haszontalan kölök nem tud absztrahálni, így aztán a róka ketrecénél háromszögeket és váltakozó hosszúságú vonalakat keresett – vagyis azt a lényt, amelyet rókaként a leporellóból megismert.

A tigris, ez a vérszomjas fenevad is hiába vicsorított ránk, a gyerek cseppet sem ijedt meg tőle, mert mozgó, csíkos faliszőnyegnek nézte. Bezzeg, ha négyzetek és körök csattogtatják félelmet keltően romboidjaikat a ketrecen belül…

Azt sem tudtam vele elhitetni, hogy az a hatalmas, magányos nagy fülű ormányos jószág az elefánt, mert ez az állat a gyerek – és a leporellók – tanúsága szerint narancssárga színű. Ezután már azon sem lepődtem meg, hogy a pávát megkülönböztetett jelzéseit használó tűzoltóautónak nézte a kissrác.

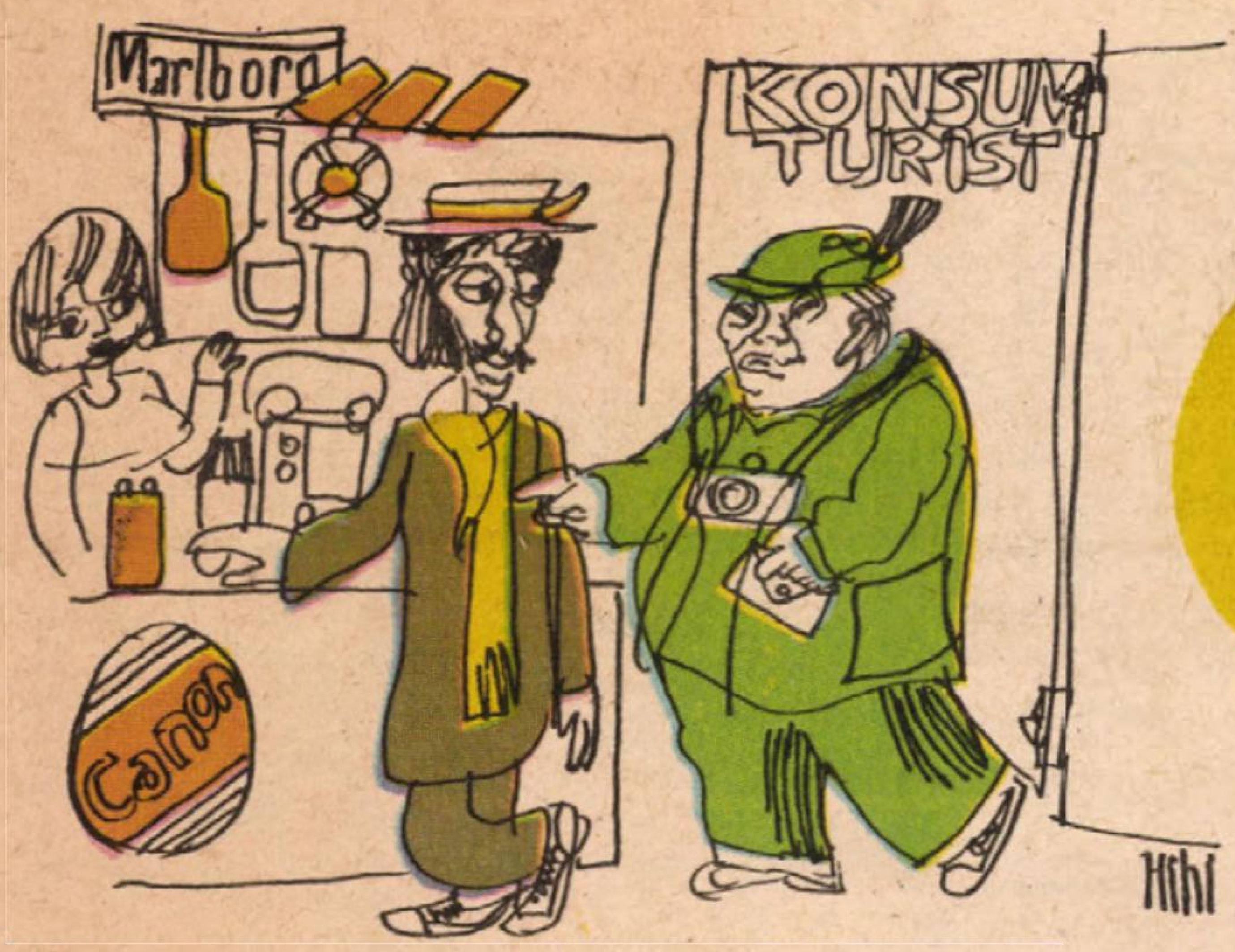
Hazafelé menet eszembe jutott, hogy Lacika nem tette fel a klasszikus kérdést, nem érdeklődött az iránt, hogy miként megy be az elefánt az oroszlán barlangjába. Igaz, tulajdonképpen egyetlen állatot sem ismert fel a kutyák kivételével. Mert kutyát szerencsére előbb látott életében, mint leporellóban.

Vezda János

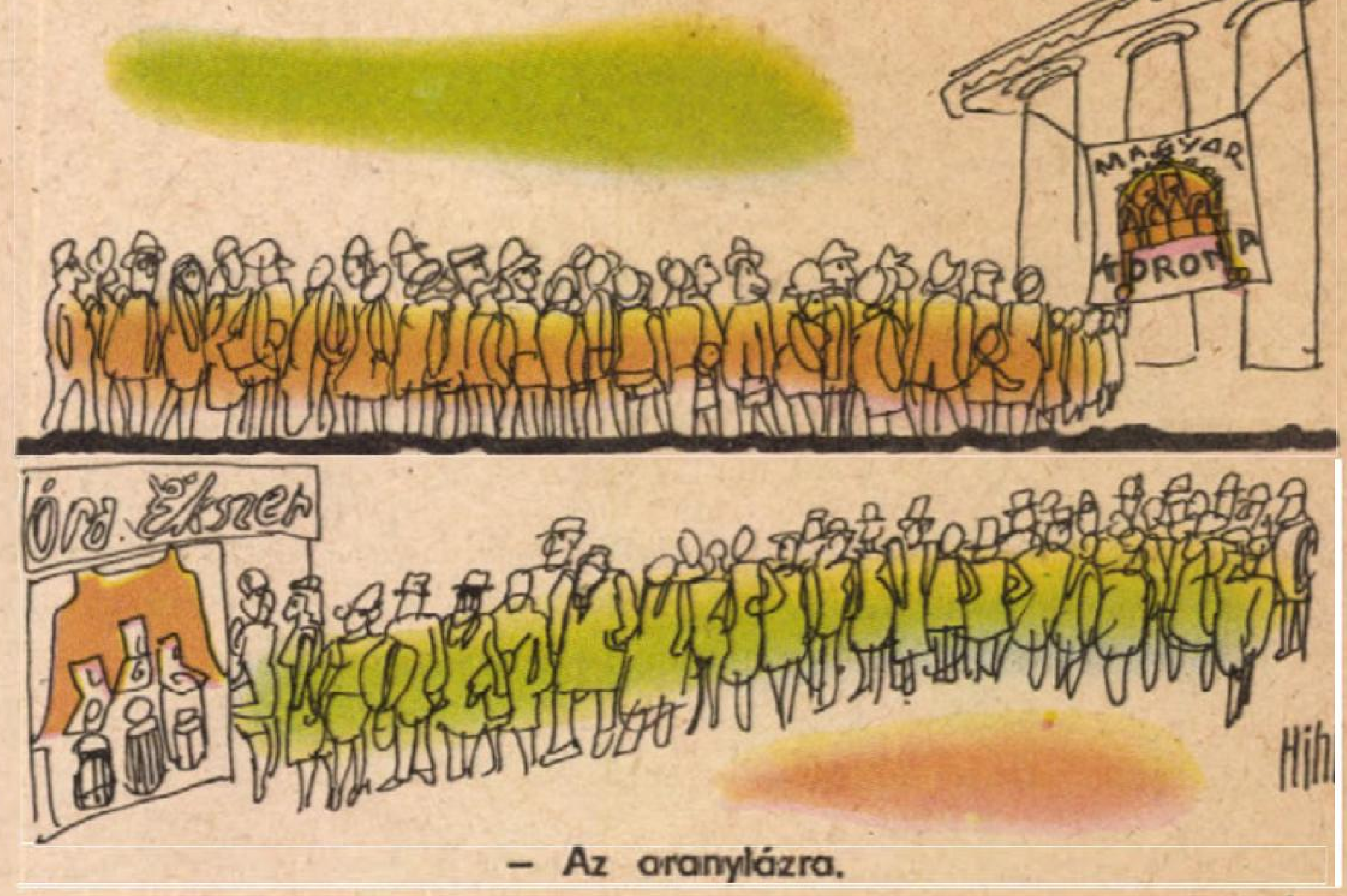
MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mire emlékeznek szívesen a 70-es évekből?

HEGEDŰS ISTVÁN:

... mikor Ringo Star és Joseph Strauss inkognitóban Pesten járt.

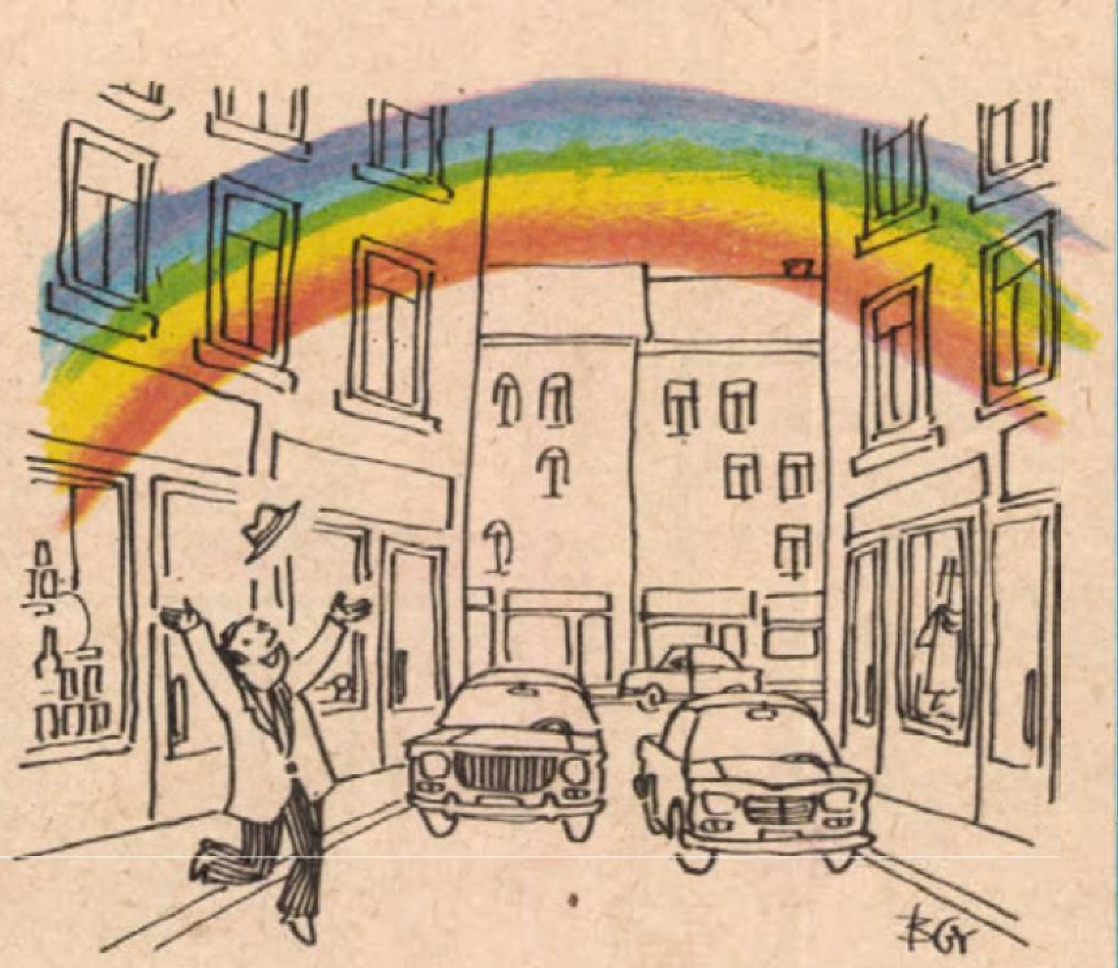

– Az oranylázra.

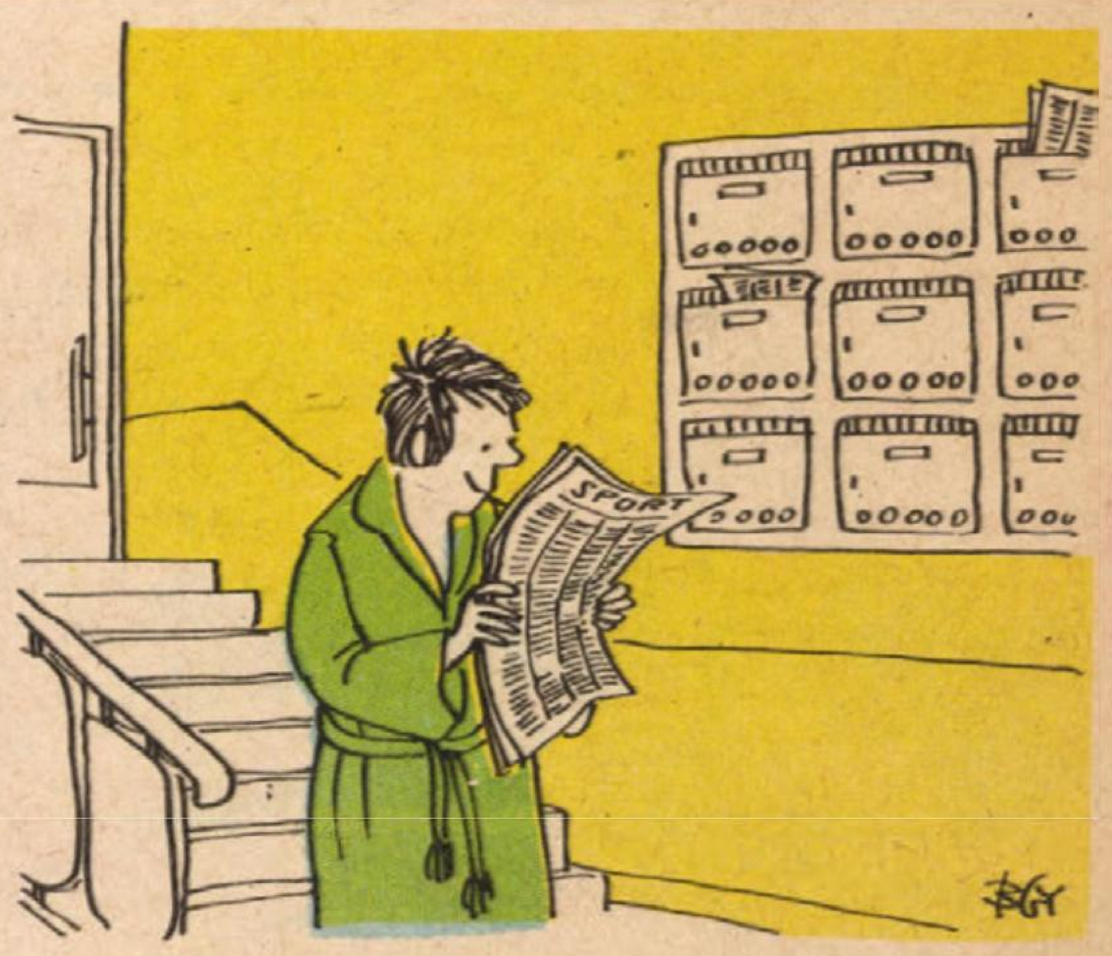
BRENNER GYÖRGY:

– A kivilágított, kellemes fűtött lakásra.

– Az új gazdasági mechanizmusra.

– A hatvanas évekre, amikor sportolóink még kizárólag versenyezni jártak Londonba.

FEHÉR KLÁRA:

Prokedli

Kár a gőzért — gondoltam csüggedten nem is egyszer harminc éves közírói pályám alatt. Valami más mesterség után kellene nézni, házat építeni, vakbelet kiszedni, hajót kormányozni, valami olyat csinálni, aminek értelme van. Mert én csak mondom, mondom, mint a hülye, hogy ne rúgjunk bele embertársainkba, a közértben álljunk szépen sorba, a busznak legyen menetrendje és a menetrendet tartsák be, a villamoson legyen kapaszkodó, a zöldborsóhoz petrezselyem, legyen alacsony sarkú cipő és a partvishoz nyél, ne adják ki minden évben feleslegesen ugyanazt a tankönyvet és ha kiadják, ne májusra, ne irigyeljük el felebarátunk albérletét, feleségét, színes tévéjét, ha levelet írunk, ne írjuk névtelenül... Mondom, mondom, de nem figyelnek oda, már az is nagy sikernek számít, ha egy glosszámra az Illetékes megbírált hivatal annyit üzen, hogy mi köze hozzá... Igen, ezt abba kell hagyni, gondoltam — és akkor, a harmadik évtized vége felé, megtörtént a csoda, írásomnak visszhangja támadt.

Szerény kis írásban, csak úgy mellékesen megjegyeztem, hogy Szegeden jártam és ott a vendéglő étlapján megláttam a prokedlifőzeléket. Szeretek kísérletezni. Olaszországban makaróni bolognesé-t, Japánban rántott tengeri herkentyűt, Prágában knédlit rendelek. Itt egyből kiszúrtam a különlegességet és megrendeltem. „Sajnos, az utolsó adagot is eladtuk" — mondta a pincér. Jó, legalább mesélje el milyen az?" „Nem tudom" — válaszolta az ifjú —, „négyéves korom óta nem eszem meg a főzeléket." Így jöttem el Szegedről. Sose fogom megtudni, mi az a prokedli? — Ennyi volt az igénytelen mű és halljatok csodát: megmozdult az ország. Tíz nap alatt hétszáznyolcvannégy levelet kaptam, hétszáznyolcvannégy dolgozó nő, fáradt családapa, okuláréját előkereső őszhajú nagymama, lelkes diákgyerek közölte velem, hogy mi a prokedli. Sajnos, mindenki mást közölt.

Száznegyvenheten azt állították, hogy a prokedli kelbimbó.
Harmincöten fiatal karalábélevélnek vélték.
A karfiolosok táborába százkilencvenöten sorakoztak.
Negyvenen nevezték gyenge kelkáposztának.
Nyolcan spárgának.
Huszonketten répalevélnek.

Egy kedves olvasó azt írta, hogy ő ugyan nem tudja elmagyarázni, hogy mi a prokedli, de a kertjében van, ha arra járok szívesen ad belőle. (Sajnos, azóta sem jártam arra.)

Írták ezenkívül, hogy a prokedli a céklafajtákhoz tartozik, egy kedves olvasó szerint tökkáposzta, volt, aki zabpehelyre szavazott, hárman szárított babhüvelynek vélték. Végül is két főiskolai kertésztanár, (egyikük aktív, másikuk nyugdíjas) felvilágosított, hogy a prokedli *leveles kel*, a káposztafélékhez tartozik. Az aktív professzor fájdalmas hangú levelében azt is szóvátette, hogy miként sorvad az ízlés, vesznek ki a finom magyar zöldségfélék. Egy 1657-ben megjelent magyar füvészkönyv már háromszáznegyvenféle kitűnő zöldséget említ, de haj, megromlott népünk ízlése és saláta-kultúrája, nem eszünk árticsókát és patiszont, csillagtökököt és leveles kelt, itt az idő, fel prokedlira, nemzetem!!!!

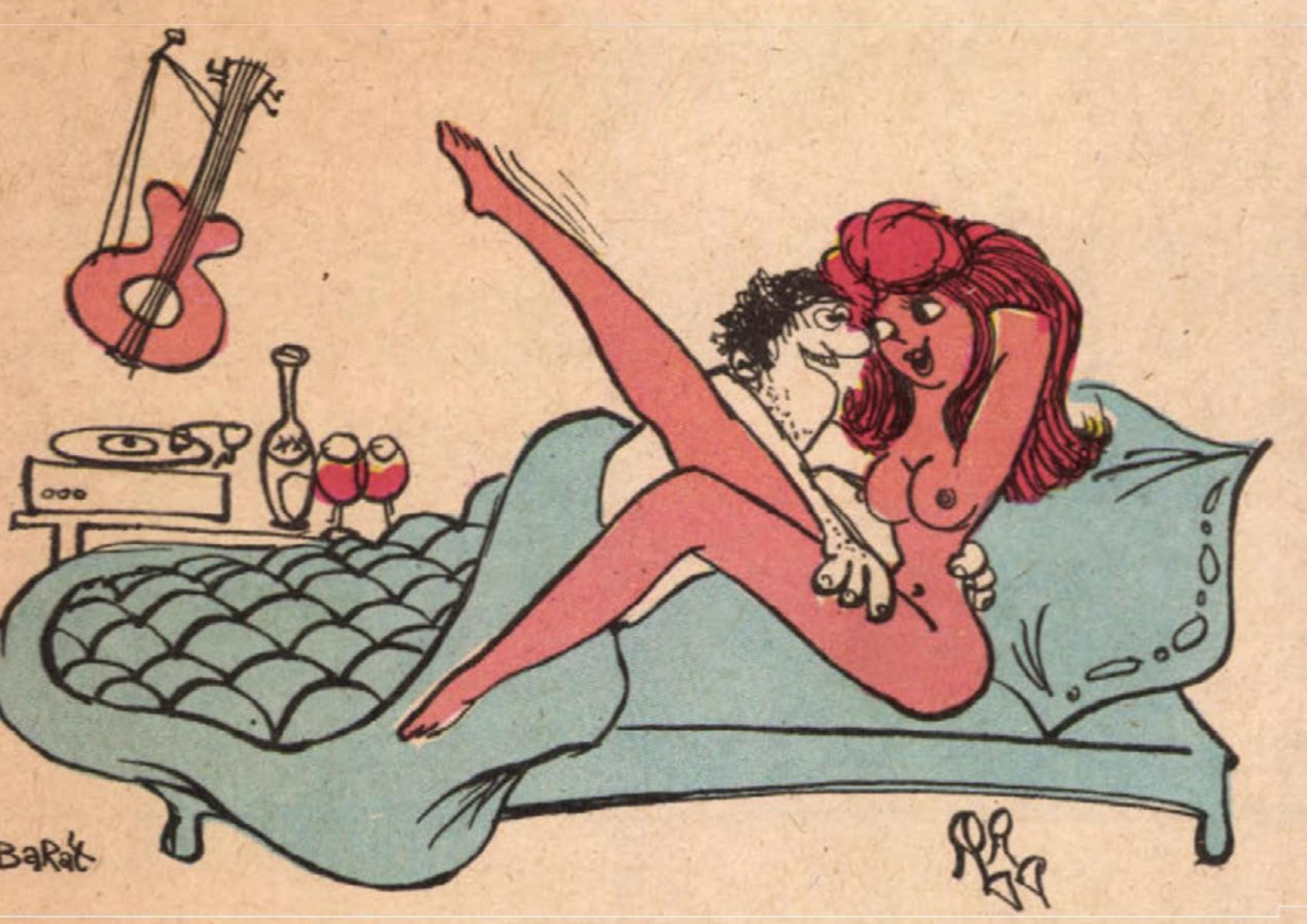
Azt hittem, a prokedliügy ezzel bevégződött. Pár hét múlva író-olvasó találkozóra mentem és a zsúfolt teremben valaki megkérdezte a prokedlit. Jámborul elmondtam a levelekből szerzett szerény információimat, mire kitört a vihar. Mintha nem is békés főzelékevők, hanem nyers húson élő tigrisek közé kerültem volna. Mindenkinek véleménye volt a prokedliről. De nem csak a karalábélevesek ordítoztak a karfiolpártiakkal, összeverekedtek az elkészítés módján is. A prokedlit sós vízben főzik, prézliben forgatják. A prokedlit fokhagymával készítik, mint a spenótot. Egy régi szegedi szakácskönyv szerint bundás kenyeret tálalnak hozzá. Nagyanyám mondta, és ő csak tudja, hogy a prokedlit kirántják, mint a karfiolt. Dehogy rántják, habarják, tejjel felöntik... És külön ölre mentek az etimológusok. Honnan ered a prokedli neve? A német Brockerlből? Az olasz broccoliból? Volt, aki egyenesen a prakkerből, a porolóból származtatta, mert állítólag prakkerrel verték a gyerekeket, hogy megegyék...

Éjfélig tartó vihar után az ablakon át menekültem ki. A harcosok még ott maradtak.

A nyolcvanas évek küszöbén írói terveket készítek. Nagy, fontos erkölcsi kérdésekről, korunk jelentős problémáiról kívánok írni, csakis olyanról, ami visszhangot támaszt a szívekben. Már kiválasztottam néhány témát: melyik hadjáratban főztek először grenadírmarsot? sértés-e a meggyes túróhab? lesz-e az elsőosztályú éttermek étlapján koldustáskaleves?

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT: *Mire emlékeznek szívesen a 70-es évekből?*

BARÁT JÓZSEF:

– Még nem éreztem olyan mélynek a generációs ellentéteket.

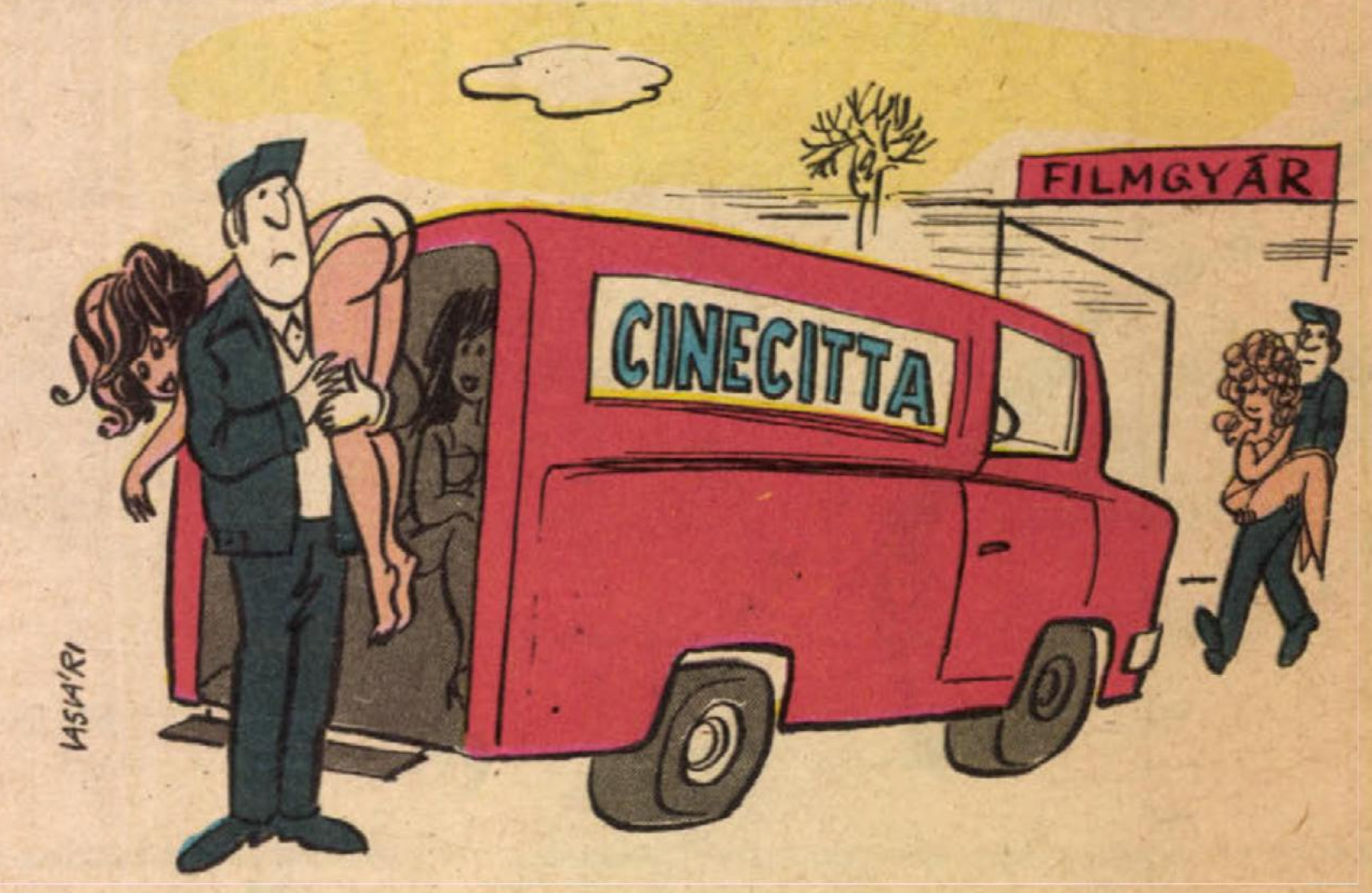

– Volna még valami, amit kifelejtettem?

VASVÁRI ANNA:

– Akkor még csak parkolási gondjaink voltak.

– A művészcserékre.

SOMOGYI PÁL:

Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy öntelt ember vagyok és számon tartom eredményeimet. Egyébként is, az emberi természet szerencsés adottsága, hogy sikerélményeit maradandóbban elraktározza, mint kudarcait.

A hetvenes évek elejéről egy televíziósműsort őrzök a legbüszkébb emlékeim között: a „Humoristák Klubjá"-nak egyik felvételét. A budai utcák rendezése során az útépítők — többek között — a Fő utcában dolgoztak, már-már készen állt az utca, csak néhány helyen volt még felbontva, az isten sem tudta megmagyarázni, hová tűntek el onnan, hosszú hetekre, az útmunkások.

Nos, a Humoristák Klubja úgy határozott, hogy nem nézi tovább a Fő utca cserbenhagyott lyukait, hanem vasárnapi brigádmunkával maga fejezi be az útépítést. Kivonult a teljes klub, lapáttal, csákánnyal és természetesen filmfelvevő géppel.

Rekkenő hőségben indult a munka, de jól szervezetten: Radványi készítette a betont, Mikes egy függőónnal ellenőrizte, hogy lefelé ásunk, vagy felfelé. Soós lapátolt, én talicskáztam, Peterdi minden munkát vállalt, amelyben futni, rúgni és úszni lehetett.

Drága barátunk és cimboránk, Ősz Feri a tátongó úttest mélyén, a lyukban csákányozott, csak a feje és a vállai látszottak ki a gödörből. Azután — egyik pillanatról a másikra — eltűnt a szemünk elől. Aggodalmasan a gödörhöz siettünk, és hétrét görnyedve találtuk őt. Derékfájás kínozta akkor már napok óta, s egy rossz mozdulatra kiugrott egy idegszála. Négyen emeltük ki a gödörből.

Rendezőnk egy percet sem habozott, telefonhoz sietett, két perc múlva szirénázva érkezett egy mentőkocsi. Feri kapott egy tripla adag injekciót a gerincébe, néhány perc múlva kissé sápadtan, de mosolyogva és *kiegyenesedve* kilépett a mentőautóból. Tapsvihar tört ki: a környező lakóházak ablakaiból ünnepelték Ferit és a mentőket. Ősz *óvatosan* meghajolt az ablakok felé, köszönve a tapsokat, a mentőautónak felberregett a motorja, amikor Soós Bandinak kiesett a kezéből a lapát, megfordult vele a világ és a földre szédült. Szerencsére éppen a helyszínen volt egy mentőautó, körülbelül három méterre az eseményektől. Soós Bandit kezelésbe vették, a tűző napon, a szokatlan lapátolástól, könnyű lefolyású napszúrást kapott, a legjobb pillanatban.

Hogy kimutassuk hálánkat, a mentők brigádját azonnal meghívtuk: jöjjenek be délután a televízióba, legyenek a vendégeink a Humoristák Klubja további felvételein is, most már a stúdióban.

A mentősök még sohasem voltak a tévében, ezért örömmel köszönték a meghívást és jöttek. A stúdióban éppen hatvan fok volt, árnyékban, mert amerre a lámpák szórták a fényt, arra nyolcvan fokot is mérhettek volna. Két és fél óra után, hogy a stúdióba beléptünk, a mentők különös szédülést éreztek. Ajánlottuk nekik, hogy sós kekszet fogyasszanak, kristályvízzel, az egyik ápolót lefektettük a folyosón egy hosszú lócára, nagyon kikészült szegény.

A tévéfelvétel hatodik órájában, midőn a rendező hetedszer ismételtette meg Mikes humoros megállapítását Peterdi történetére, és a rendező arra kérte a stúdióban helyet foglalt közönséget, hogy olyan jóízűen mulassanak a megjegyzésen, mintha először hallották volna, a mi mentőbrigádunk orvosa feltépte az ingét és kitántorgott a stúdióból, úgy támogatták hárman. A felvétel utolsó három óráján már egyetlen mentős vendégünk sem volt a stúdióban: nem bírták a megterhelést.

Ennek a felvételnek emléke azóta is büszkévé tesz. A kritikusok azt írták ugyan — később — erről a műsorunkról, hogy nem értük el benne a tőlünk megszokott általában is alacsony színvonalunkat sem, de mit számít mindez amellett, hogy micsoda vasszervezettel bírunk, mi humoristák. Éppen a kritika ártana nekünk?...

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT: *Mire emlékeznek szívesen a 70-es évekből?*

RADVÁNYI BARNA:

MALOMKŐ

Hogy mi milyen jókat féltünk a hetvenes években, kivált úgy a vége felé! Ilyesmikkel ijesztgettük magunkat, s egymást: energiaválság, begyűrűzés, árrendezés, hamis ötszázas, földrengés...

És itt álljunk meg egy pillanatra. Híre kelt, hogy a közeli napokban, január elején, megbillen alattunk a föld, s a Gellérthegy lecsúszik, bele a Dunába.

Ez képtelenség, persze. Tessék csak utána gondolni: kiről nevezték el a Gellérthegyet? Ki annak a *keresztapja?* Szent Gellért. Na mármost: akinek van egy keresztapja *odafent*, az nálunk nem csúszhat le! Még ha azt híresztelnék, hogy felcsúszik a Szabadsághegy tetejére, könnyebben elhinném.

Meggyőződésem, hogy a Gellérthegy — érdemei elismerése mellett — továbbra is a helyén marad. De ha már szóba került Gellért püspök személye, érdemes felidézni egy hozzá fűződő, lassan feledésbe merülő legendát.

Egyszer a mi Gellértünk éji szállást kért valahol a magyar pusztán. De nem tudott nyugodtan aludni, mert állandóan énekszó hallatszott valahonnan. Utána nézetett, s kiderült: egy szorgalmas szolgálólány forgatta a malomkövet, gabonát őrölt éjnek évadján, s közben önfeledten énekelt.

Ritka történelmi pillanat volt. Az azóta eltelt csaknem ezer esztendő alatt kevésszer ismétlődött. Mert hol kövünk nem volt (várat kellett belőle raknunk a török ellen), hol gabonánk (elvitte a német sógor), hol pedig a nótától vette el a kedvünket az önkény.

E század hetvenes éveire elértünk oda, hogy volna kövünk, volna gabonánk, még tán a daloláshoz is kedvet kapnánk — most meg az nincs, aki a malomkövet forgassa.

Egyébként a nótás kedvünkkel sincs minden rendben.

Eszembe jut a népszerű rádiós műsor, a *Senki többet, harmadszor!* egyik legutóbbi adása. Elhangzik a kérdés: milyen szerv, intézmény fogadná a Magyarországra látogató Nérót, Casanovát, Gül babát, Marco Polót, Kleopátrát, VIII. Henriket? Harsány nevetés tör ki, amikor a versenyző azt feleli: Nérót egy tamburazenekar...

Aztán újabb feladat következik: három forradalmi dal — három város. Aki felismeri a dalokat, megfejti a városneveket — azt vendégül látják a Kárpátiában. Szóval aki felismeri a Warsavianka, a Bécsi munkásinduló és a Marseillaise dallamát — az egyszer jóllakhat egy fényes étteremben. Díj és feladat ilyetén párosítása legalább olyan bizarr, mint Néró a tamburazenekarral. Bár tagadhatatlan, ezeket a forradalmi dalokat többek között az éhség ihlette...

Licitálás ennek ellenére sincs a versenyzők között, egy diáklány veszi meg a feladatot kikiáltási áron. Már egy nagy trakta reményében sincs kedvünk nótázni, nemhogy a malomkő mellett...

És hogy lesz-e kövünk, kedvünk, gabonánk a nyolcvanas években, s az is lesz-e, aki a követ forgassa? Nem tudom. Akit a válasz érdekel, ne tőlem kérdezze, próbálkozzon esetleg szellemidézéssel vagy ólomöntéssel.

Hogyan kell szellemet idézni? Egyszerű: varázsszavakat kell mormolni. Ilyeneket: abrakadabra... csiribi-csiribá esetleg hókusz-pókusz... hatékonyság... termelékenység... értékarányos árképzés... bértömeggazdálkodás...

És hogyan kell ólmot önteni? Egy örökölt kulcs karikáján át hideg vízbe kell csorgatni az olvasztott ólmot...

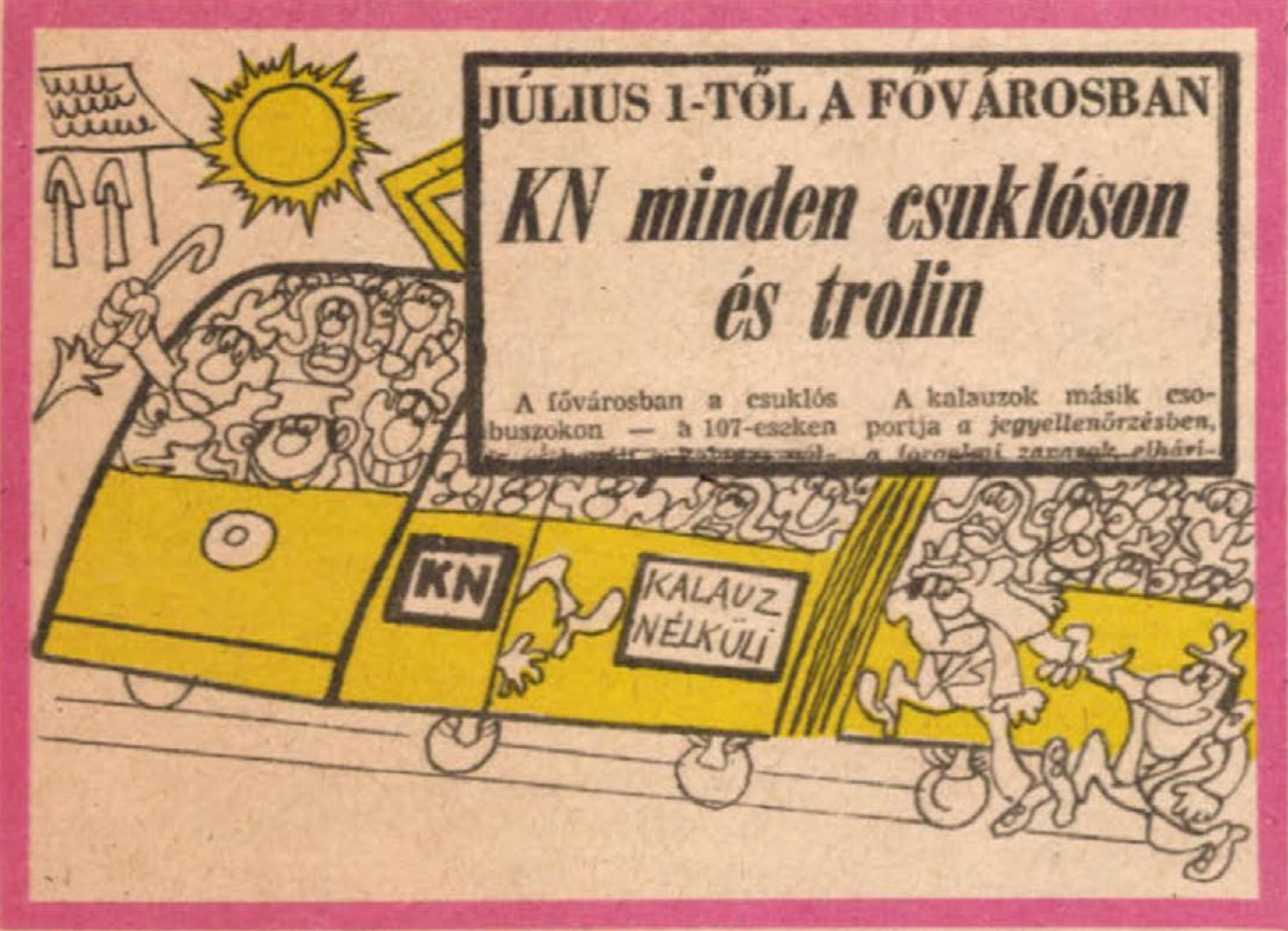
Most jut eszembe, milyen balgaság ez! Hiszen akinek van egy örökölt kulcsa (lakáshoz, hivatali íróasztalhoz, pénzesládához), azt úgysem izgatja a jövő. Akinek meg nincs, mihez kezdhet anélkül?

Forgathatja tovább a malomkövet.

FULÖP GYÖRGY: **KÉT JÓ HÍRRE:**

– Hősies kísérlet volt.

– Nagy lépés volt előre. Széles tömegek számára nyílt meg az ingyenutazás lehetősége.

SAJDIK FERENC:

– A női kalapokra, amelyek mindig felvidították az embert.

– Arra az optimista nyilatkozatra, hogy a dollárválság nem befolyásolja a mi gazdaságunkat.

– A hétfői műsorszünetre.

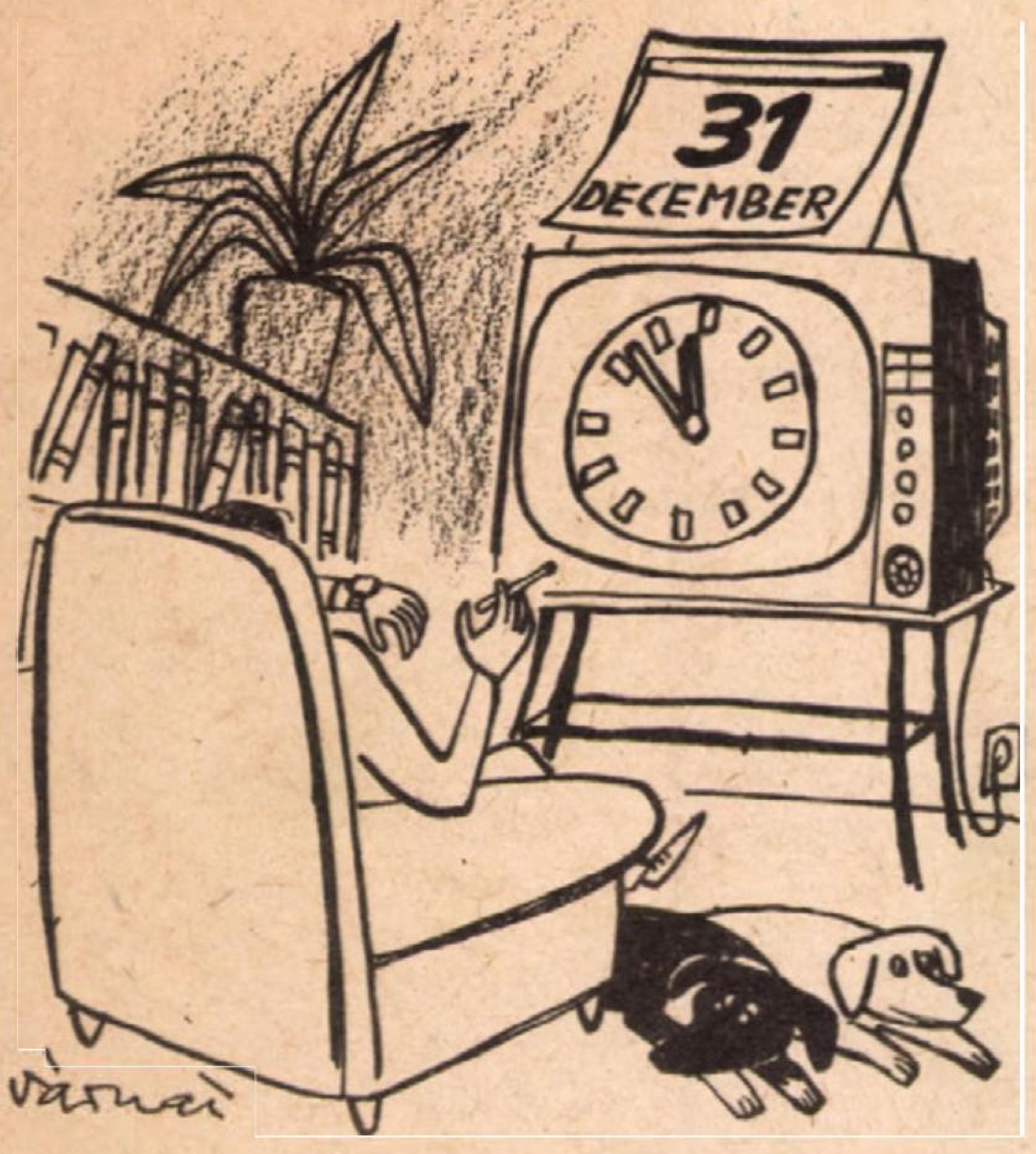

– Arra az időre, amikor még csak étolajválság volt.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

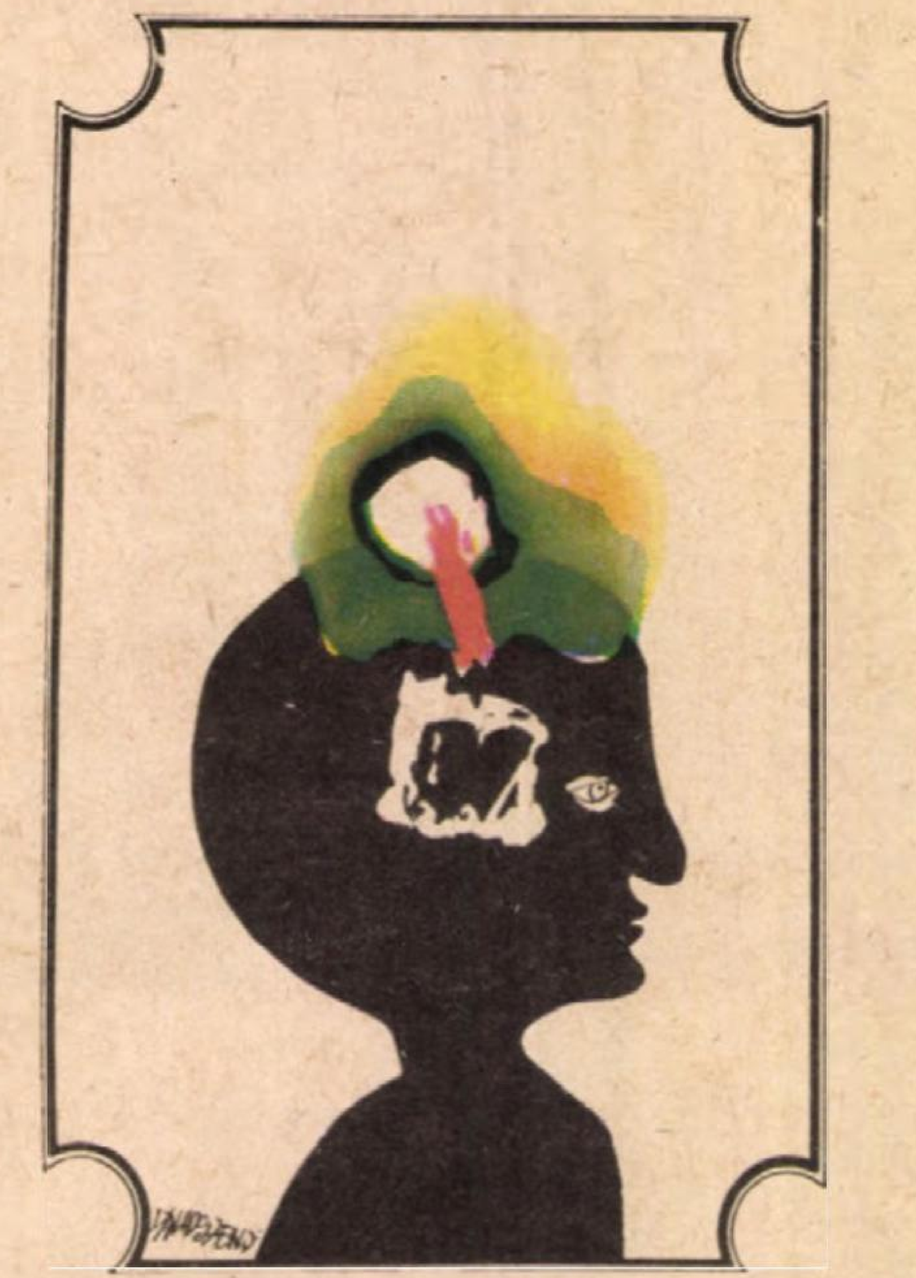
Mire emlékeznek szívesen a 70-es évekből?

VÁRNAI GYÖRGY:

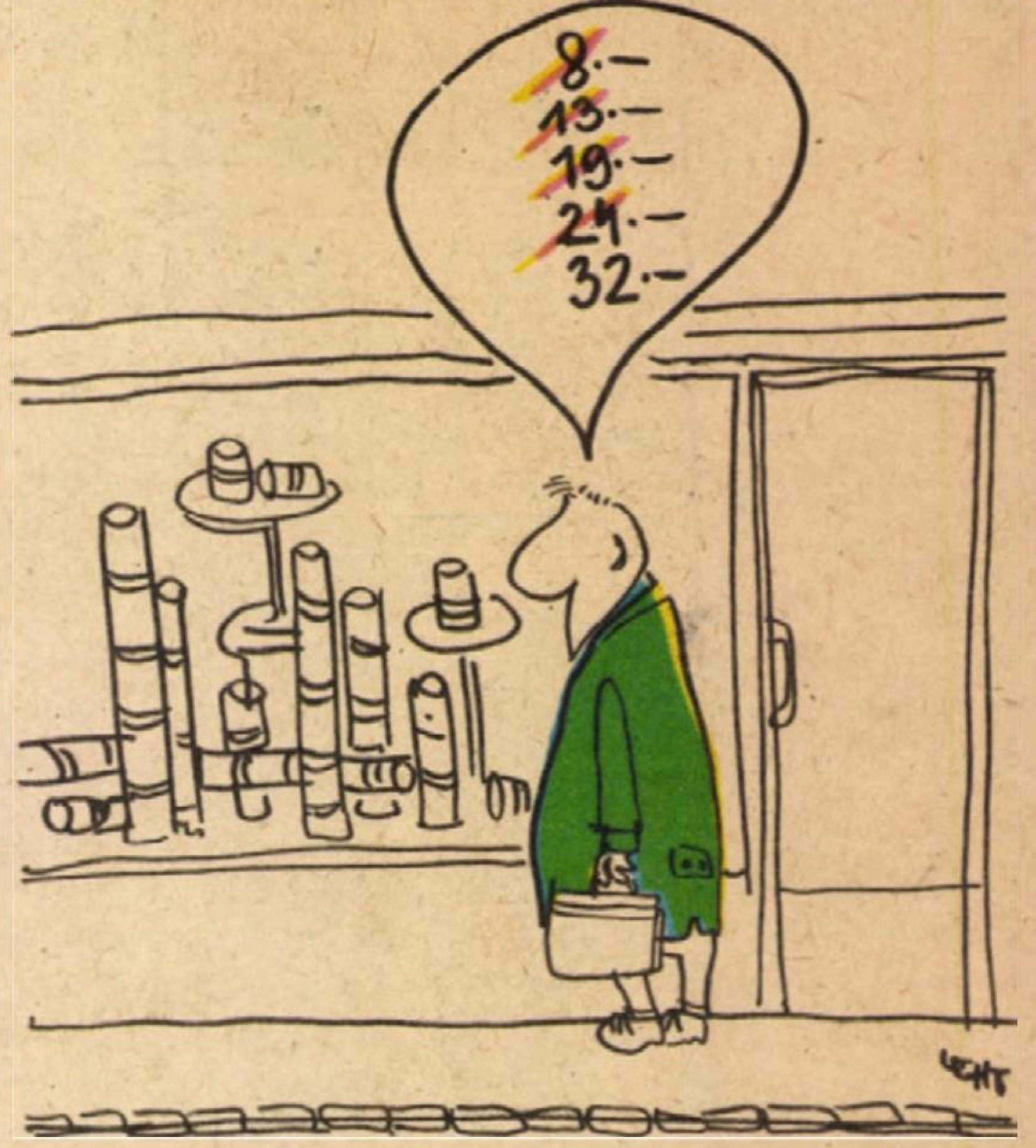
– Még nincs éjfél, még történhet valami.

DALLOS JENŐ:

– Akkor még lobbanékony voltam.

LEHOCZKI ISTVÁN:

– Az árakra.

TÓTISZ ANDRÁS:

MINDENRE és SEMMIRE

Tessék? Én kérem semmire sem emlékszem. Én ott sem voltam. Biztosan a Jocóék voltak. Össze tetszenek téveszteni. Ő ugyanis alacsony, bajuszos, én meg nem. Mindig mondtam neki, hogy ne keveredjen bele, de lehet ezeknek beszélni? Én kérem, nem tudok semmit. Tessék? Hogy tanúk vannak arra, hogy én a hetvenes években itt voltam? Többen láttak? Hát istenkém, láttak. Mit lehet csinálni... Itt voltam. A hetvenes években. És azért most rögtön meg kell büntetni az embert? A nyolc-

vanas évekkel?! Jó, nem szóltam semmit. Én nem akarok belekeveredni. Hogy mire emlékszem? Semmire az égvilágon, hányszor mondjam? Ja, hogy szívesen mire emlékszem? Mindenre. Én mindenre. Én mindenre szívesen emlékszem vissza. Egyszer például jött valaki Budapestre. A hetvenes években. És akkor minden olyan szép volt, olyan ünnepélyes. A Ferihegyen várták, aztán kocsival át a városon, már nem emlékszem ki volt, de nagyon szép volt az egész. Minden csupa mosoly, csók, ölelés, virág! Még az a ronda nagyvárosi forgalom is megállt a meghatódottságtól egy fél napra.

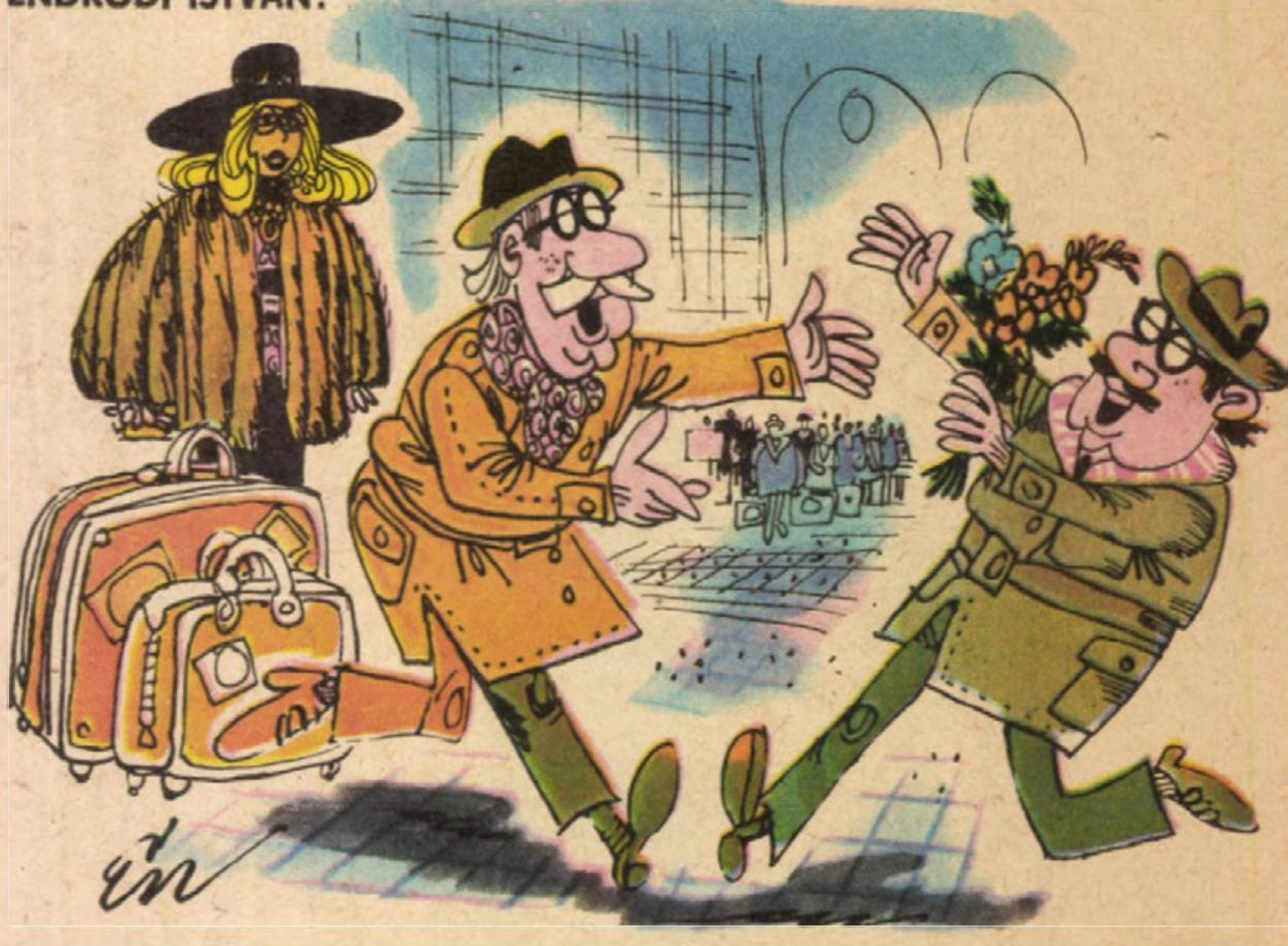
Meg aztán az a nyugalom, békesség ami a hetvenes években volt... Esküszöm maguknak, mindig volt legalább egy olyan nap is a héten, amikor egy gyilkosság, merénylet, robbantás, háború, lövöldözés, földrengés, tűzvész, baleset, puccs sem szerepelt a tévéhíradóban. A hétfői napon.

Meg az is csodálatos volt a hetvenes években, ...hogy is hívják, volt rá egy szó, nem jut eszembe, ...na, hogy mondták akkoriban, ami mindig emelkedett? Nem, nem áraknak... hosszabb szó volt. Megvan. Életszínvonal. Én például 1977-ben egyszer olyan jót ebédeltem egy étteremben, hogy le a kalappal. A hús körben lelógott a tányérról akkora volt, és volt belőlük kettő. Aztán külön edényben szószok, köretek, egyéb, másfajta húsok, savanyúk, aztán remek sör, no meg az a kiszolgálás, azt el sem lehet mondani. És kérem ezért az egészért nem fizettünk többet mint 80 dán koronát. Koppenhágában.

Én szívesen emlékszem a régi KRESZ-re is. Az újra, isten tudja, miért, nem emlékszem olyan jól. Mindig azt a szabályt felejtem el, amit a rendőr a fejemre olvas. Mit csináljak, ilyen a memóriám. De szívesen emlékszem az egyetemi felvételeimre is. Csodálatos volt. Azóta sem láttam olyan szépet. Mint amikor sokkal többen kezdtük a levelező tanévet, mint ahányunkat felvettek. A minisztérium kerete, az X. elvtárs kerete, az atyaúristen kerete, az eddig tizenöt ember, aki hivatalból nem felvételizett, az másik tizenöt, végül az volt unikum, aki felvételivel jött. Ja, és mindenki olyan szakmából került oda, ahová hivatalosan csak egyetemet végzett embert lehetett volna felvenni.

Én szívesen emlékszem arra, amikor megvettük az első kocsit, és arra is, amikor eladtuk. Ami a két időpont között történt, arra nem annyira.

ENDRŐDI ISTVÁN:

– Olyan nyugati rokonok kerültek elő, akikre az ötvenes években még gondolni sem mert az ember.

– Sajnos már megint az olvasószemüvegemet hoztam magammal.

FÜLÖP, HEGEDŰS, DALLOS, VÁRNAI, SAJDIK, LEHOCZKI, BRENNER

JÁTÉKSZABÁLYOK

1. A játékot dobókockával indítjuk el. Aki hatost dob, ráállhat az egyes kockára.
2. A mi „Gazdálkodj okosan" játékunk össznépi játék. Mindenki elindulhat, bármi legyen is a beosztása, funkciója.
3. Leginkább felnőtteknek ajánljuk, mert a játék meglehetősen bonyolult, legalább olyan bonyolult, mint a gazdasági életünk, és éppen úgy tele van meglepetésekkel. A felnőttek már edzettebbek: volt már részük néhány meglepetésben.
4. Gyerekek is játszhatják, mert belőlük lesznek a jövő gazdasági vezetői. Nem árt, ha már most megismerkednek a problémákkal.

Eredményekben gazdag játékot kívánunk!

1 Gondolja végig, hogy mi vár Önre és vegyen be idegcsillapítót.

2 Bankhitelt vett fel, visszafizetésére még nem is gondol, lépjen előre ötöt.

3 Nem ismeri ki magát az új gazdasági szabályozókban, háromhónapos vezetőképző iskolába küldik, tehát három dobásból kimarad.

4 Fontos ügyben önállóan döntött. Lépjen előre a 10-es kockára.

5 Csökkenti az adminisztrációt, újra dobhat.

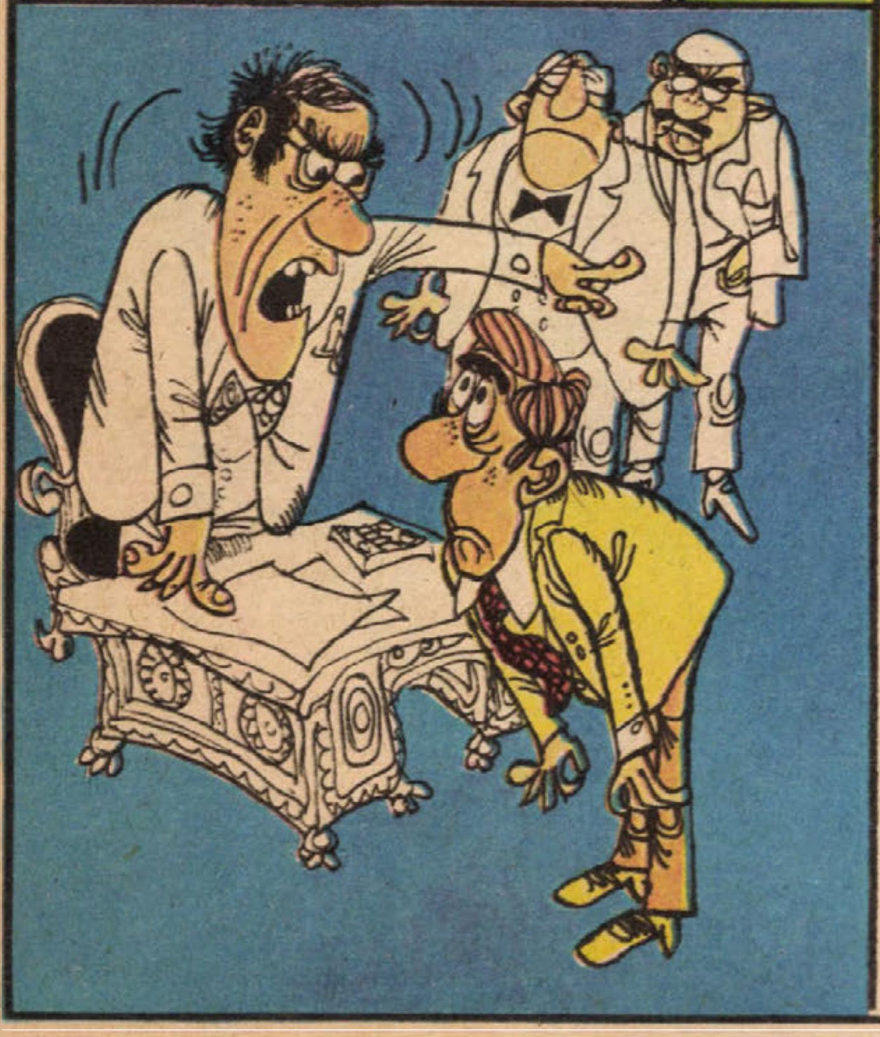
6 Szabad szombat, nem dolgozik, nem követ el hibát, kettőt előreléphet.

7 A bankhitelből beruházásba kezdett, de nem talált kivitelezőt. Egyszer nem dob.

8 Kooperációs szerződést köt: előrelép 3 kockával.

9 Tőkés importból szerez be nyersanyagot. Átmenetileg előrelép a 13-as kockára.

10 Felettesei önállóan úgy döntöttek, hogy Ön túlságosan önálló, amennyit legközelebb dob, annyit lép vissza.

11 A kooperációs partnere nem szállít, lépjen vissza két kockával.

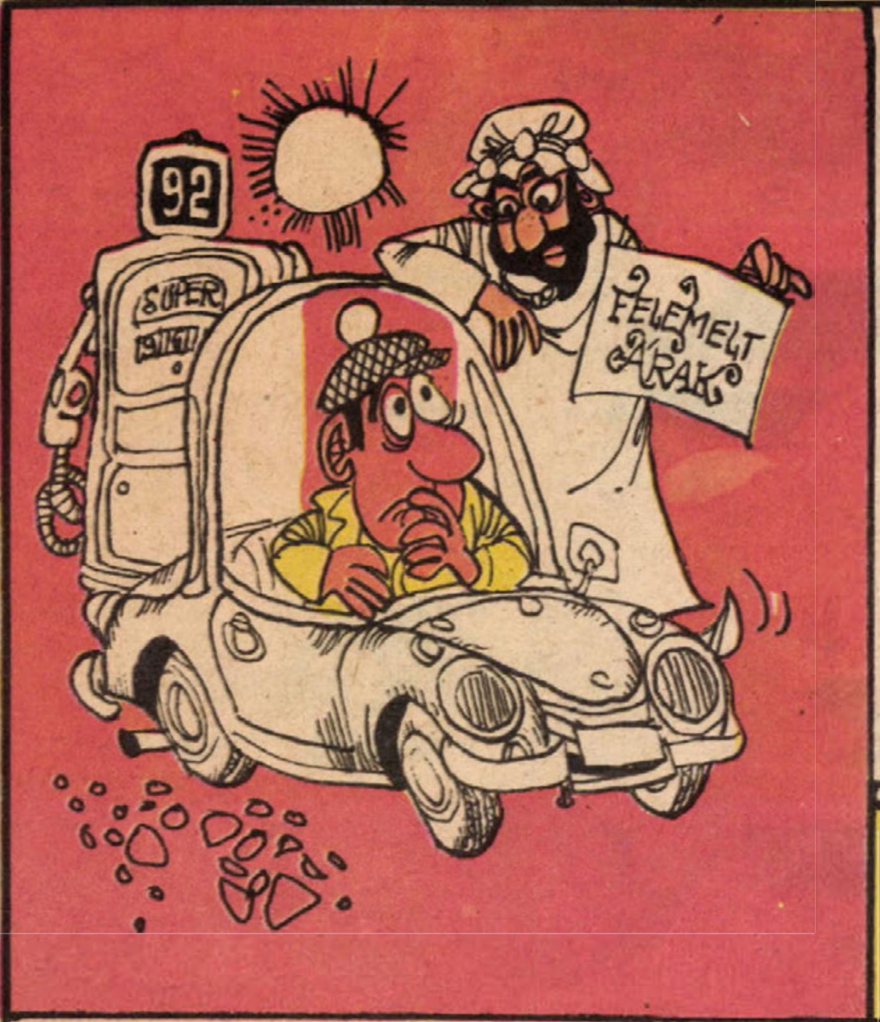
12 Ön elfojtotta az üzemi demokráciát, nézzen a tükörbe és mondja magának azt, hogy: „Ejnye-ejnye!"

13 A tőkés importból származó nyersanyagot itthon is beszerezhette volna, egyszer nem dob.

14 A KERMI kivonta a forgalomból a termékét. Kezdheti a játékot elölről.

15 Kifizették a tavalyi nyereségrészesedést, a következő dobáshoz hármat hozzátehet.

16 AZ OPEC emelte az olajárakat, a következő alkalommal az OPEC dob Ön helyett.

17 Segítettek a katonák, lépjen előre kettőt.

18 Ne féljen a kockázatvállalástól, Ön döntse el, hogy a következő dobásnál előre lép vagy hátra

19 Diákok voltak nyári gyakorlaton Önnél, lépjen vissza egyet.

20 Tisztességtelen haszonra tett szert, ezért újat dobhat. Ha párosat dobott, rájöttek és annyival lép vissza. Ha páratlant, nem jöttek rá, ne ugráljon, maradjon a helyén.

21 A szabadáras termékek drágulása miatt a következő 6-os dobásai már csak ötöt érnek.

22 Szerencséje volt, a jég elverte a termést, de az Állami Biztosító jól fizet, lépjen előre hármat.

23 A külföldről visszaküldött termékeit sikerült elsóznia belföldön. Van még egy dobása.

24 A bankhitel után kamatokat kell fizetnie, menjen vissza a 2-es kockára és vegyen fel újra kölcsönt, hogy ki tudja fizetni a kamatokat.

25 Környezetszennyezési bírságot kell fizetnie, ezért a következő dobásából vonjon le kettőt.

26 Önálló exportjogot kapott, lépjen előre négy kockát.

27 A dolgozók egyik fele táppénzen van, a másik fele gyesen van, háromszor nem dob.

28 A szakszervezet hozzájárult a túlórához, újra dobhat.

29 A szakszervezet tiltakozik a túlórák ellen, lépjen vissza egyet.

30 Külföldön eladhatatlan termékeit visszaküldték. Menjen vissza a 23-asra.

31 Azért nem jut Ön 31-ről a 32-re, mert itt játszadozik, ahelyett, hogy dolgozna. Ismét a nulláról indulhat.

32 Gratulálunk! Átlépett a 81-es évbe és most kezdheti az egészet elölről.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT: *Mire emlékeznének szívesen a 80-as évekből?*

TORMAI LÁSZLÓ:

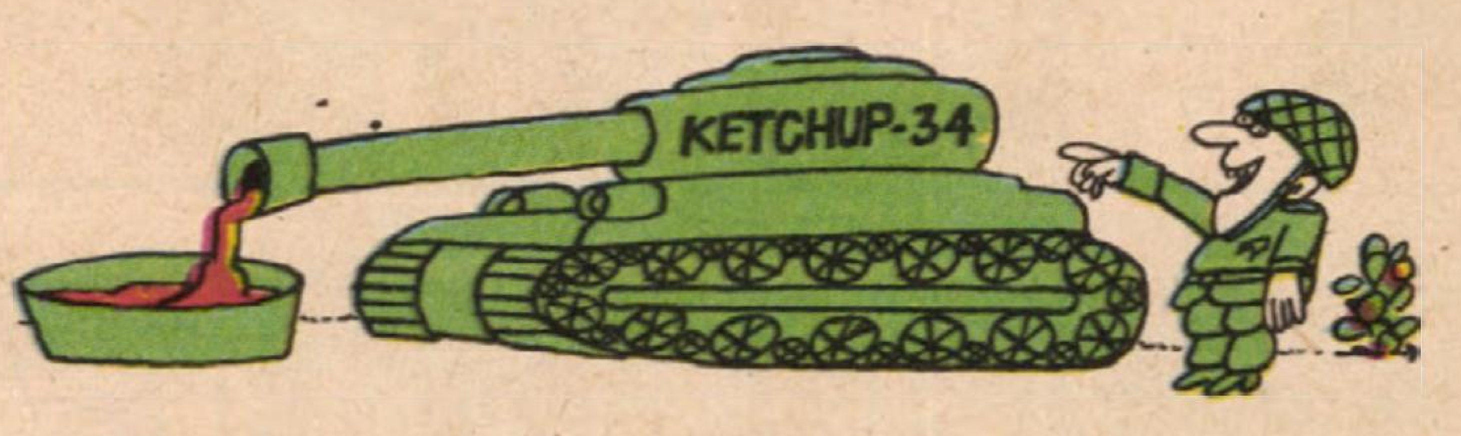
KITÖRT A BÉKE

Az 1980-as évekből való legkedvesebb emlékem az lenne, hogy kitörne az első világbéke.

És még ma is nagyon jól emlékeznék, hogy az első világbéke kitörésének hírét először egy süket ismerősömtől hallanám, majd pár nap múlva hivatalos helyről is megerősítenék. A megerősítést követően aztán azt is bejelentenék, hogy tekintettel a hozzánk begyűrűződő békére, hamarosan Magyarországon is bevezetik a békeidőszámítást.

Az első világbéke kitörése után a NATO-tagországokba szárnyas békákat telepítenének, hazánk területén pedig megrendeznék a *Galamb 80*-valahány nevű békegyakorlatot. A gyakorlat idején mozgósítanák a béketartalékosokat, és besoroznák civilnek a békeköteles fiúkat. A Galamb fedőnevű erőpróba végén fogadást adnának a békeügyi minisztériumban, ahol békepohárköszöntőt mondana a nálunk állomásozó békeangyal.

Később a békeügyi miniszter külön köszönetet mondana a mezőgazdaságnak a váratlan őszi békebetakarítás idején nyújtott segítségért. Aztán megnyílna a Béketörténeti Múzeum is, amelyben kiállítanák a kétéltű paradicsomfeldolgozó tankot, a százhúsz milliméteres krumplivetőt és az első békeszökevényt.

Igaz, ha jól előre gondolnék, akkor a mezőgazdaság szekerét még nem húzná ki a kátyúból a paradicsomfeldolgozó tank, és a békébe vonuló kiskatonák miatt bekövetkezett csapásért sok termelőszövetkezet kártérítést követelne az Állami Biztosítótól, de az a békevilágban már nem tudna úgy fizetni, mint egy katonatiszt. Így nem maradna más hátra, minthogy a béketermelői árakat a békefogyasztói árakhoz viszonyítsák, vagyis felemeljék a békepipadohány és a badacsonyi békebarát díját.

Persze, az első ötéves béke bevezetése nemcsak áremelkedéssel járna nálunk, mivel ebből az alkalomból a Magyar Posta békegalambjai ünnepi pecséteket osztogatnának. A Magyar Televízió pedig minden este öt percig békefront-betörést közvetítene a Meteorológiai Intézetből, minek következtében az Országos Caravanning és Camping Club béketábortalálkozót rendezne a Balaton mellett. És aki ott nem férne el a kempingben, az nyugodjon békében!

Előre emlékeznék továbbá, hogy a nők és a csecsemők is beléphetnének a békébe, s a békére alkalmatlanok oltást, a béketörzsgárdatagok pedig pálmalevelet kapnának. A játékgyárak békés gyerekjátékokat, a filmgyárak békés filmeket gyártanának, és augusztus huszadikán az MHSZ békeemberei ugranának helikopterről a Dunába.

Azonban az első világbékét nem követné a második világbéke, a harmadik világban helyi békék és békés konfliktusok robbannának ki, a Dél-Afrikai Köztársaságban pedig felrobbantották a föld alatti békebombát.

Ezzel egyidőben a Béketudományi Főiskolánkon békenagyokat és békefőnagyokat képeznének, a színházainkban Tolsztoj „Béke és béke” című átigazított művét játszanák, a kelenföldi Skála Áruházban pediglen békenövesztőszert árulnának.

Végül, arra is szívesen emlékeznék előre, hogy szerte a földön kitörne a békés egymás mellett élés a családokon belül is. Na de, ilyen sokat még a nyolcvanas évek végén se várjunk az emberiségtől!

VASVÁRI ANNA:

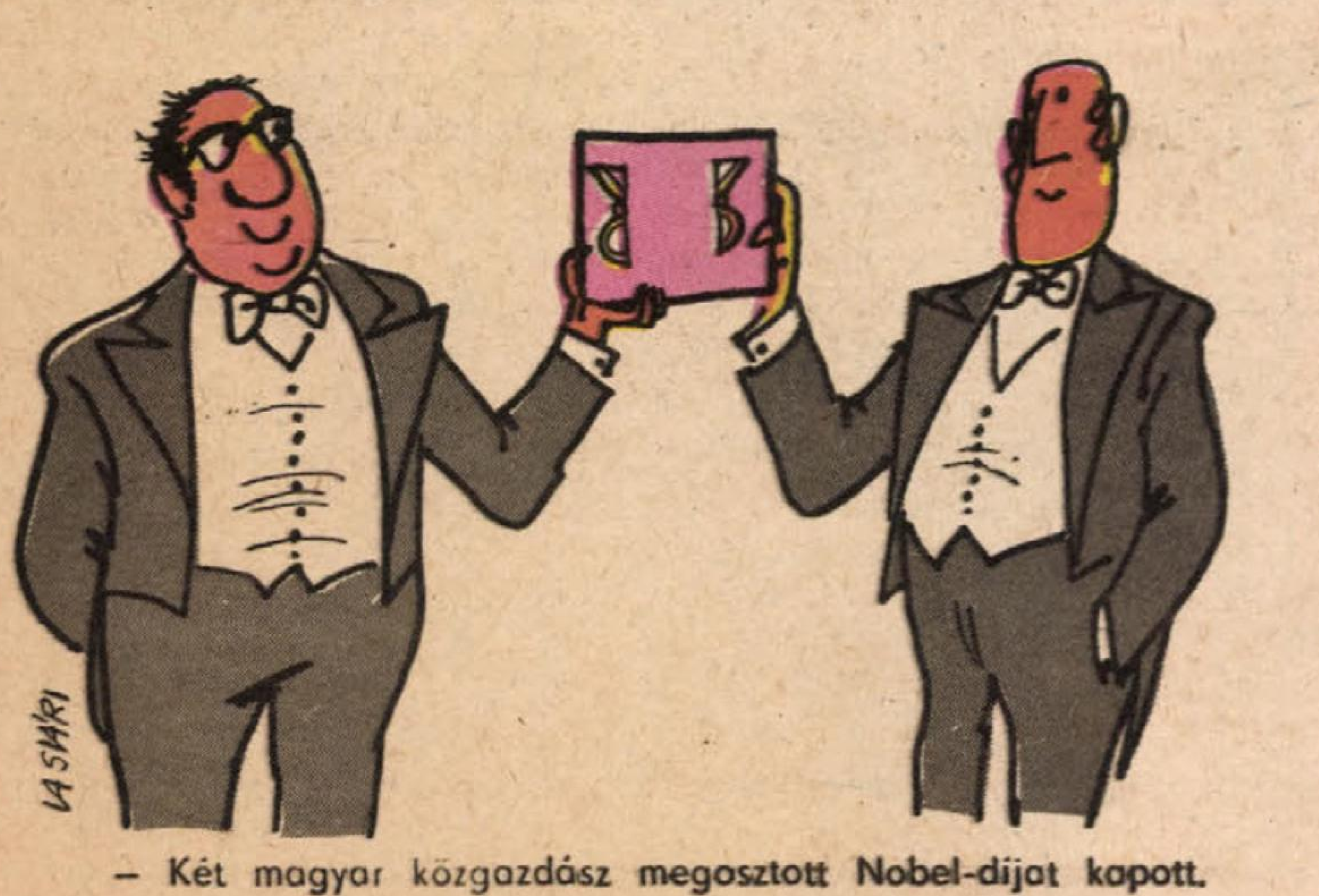
– A SALT IV-re, amely már a kézifegyverek számát szabályozza.

– Félek, hogy a 70-es évekre.

– Arra, hogy nem kerül sor erre az együttműködésre.

– Két magyar közgazdász megosztott Nobel-díjat kapott.

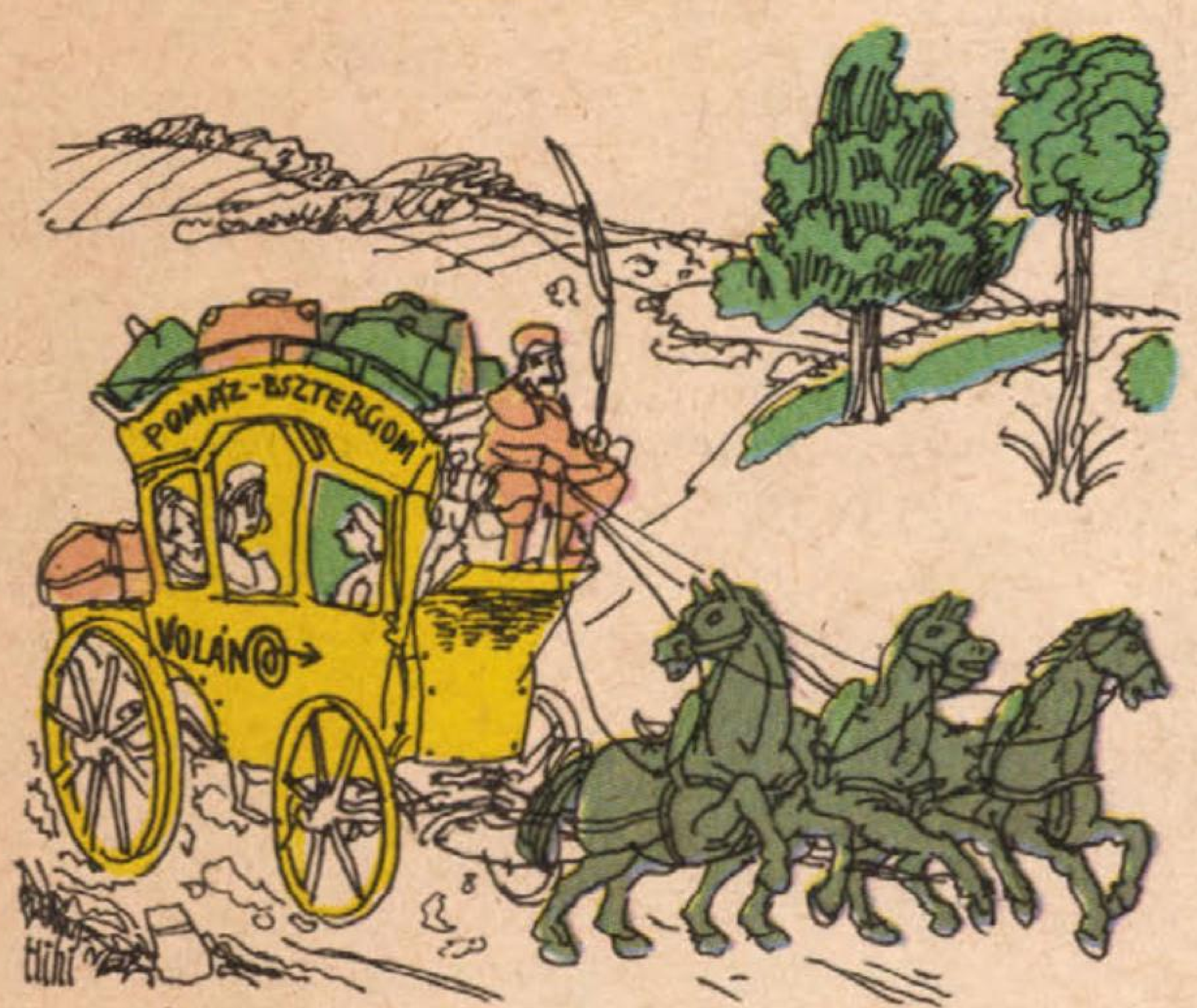
LEHOCZKI ISTVÁN:

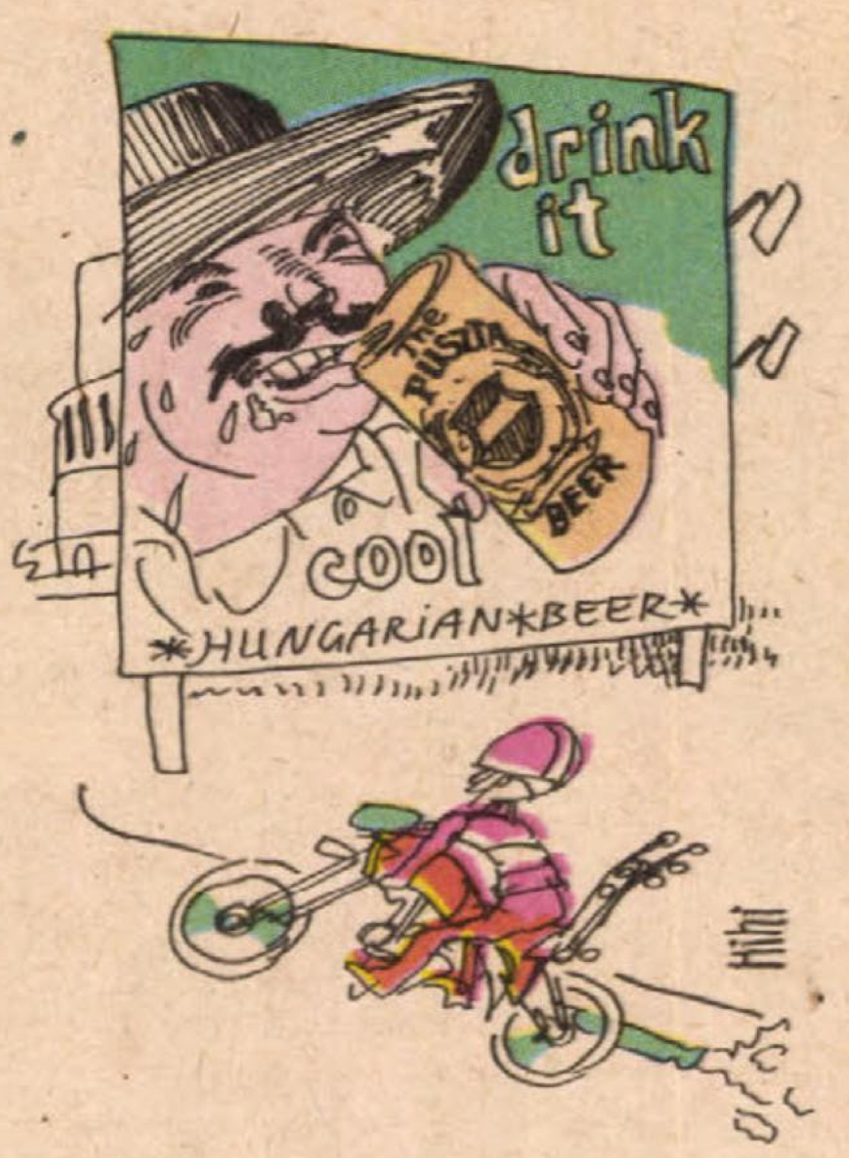
– Az emlékezetes, 1981-es nagy árcsökkentésekre.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT: *Mire emlékeznének szívesen a 80-as évekből?*

HEGEDŰS ISTVÁN:

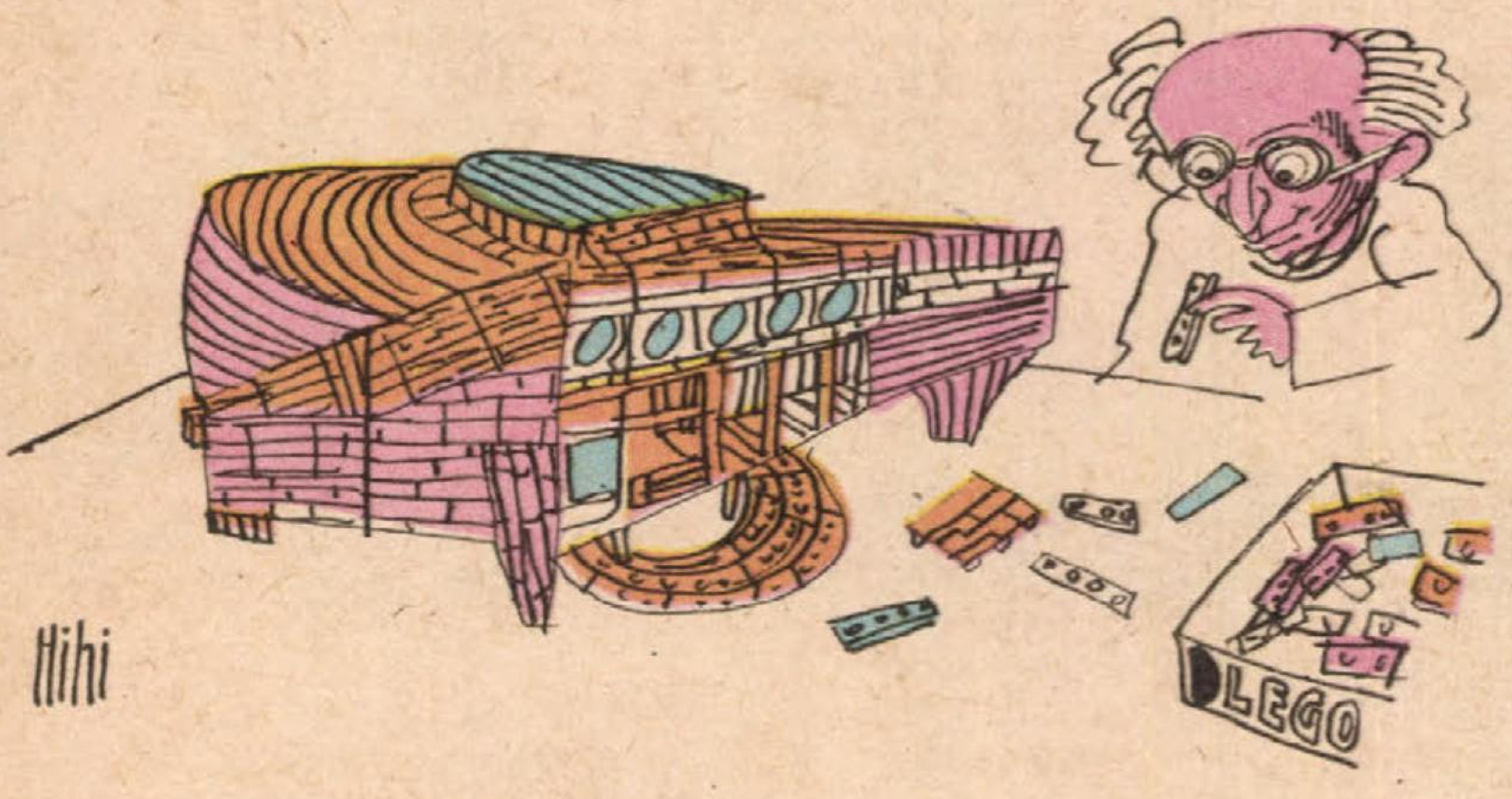

– Beindultak a Volán első delizsánszjáratai.

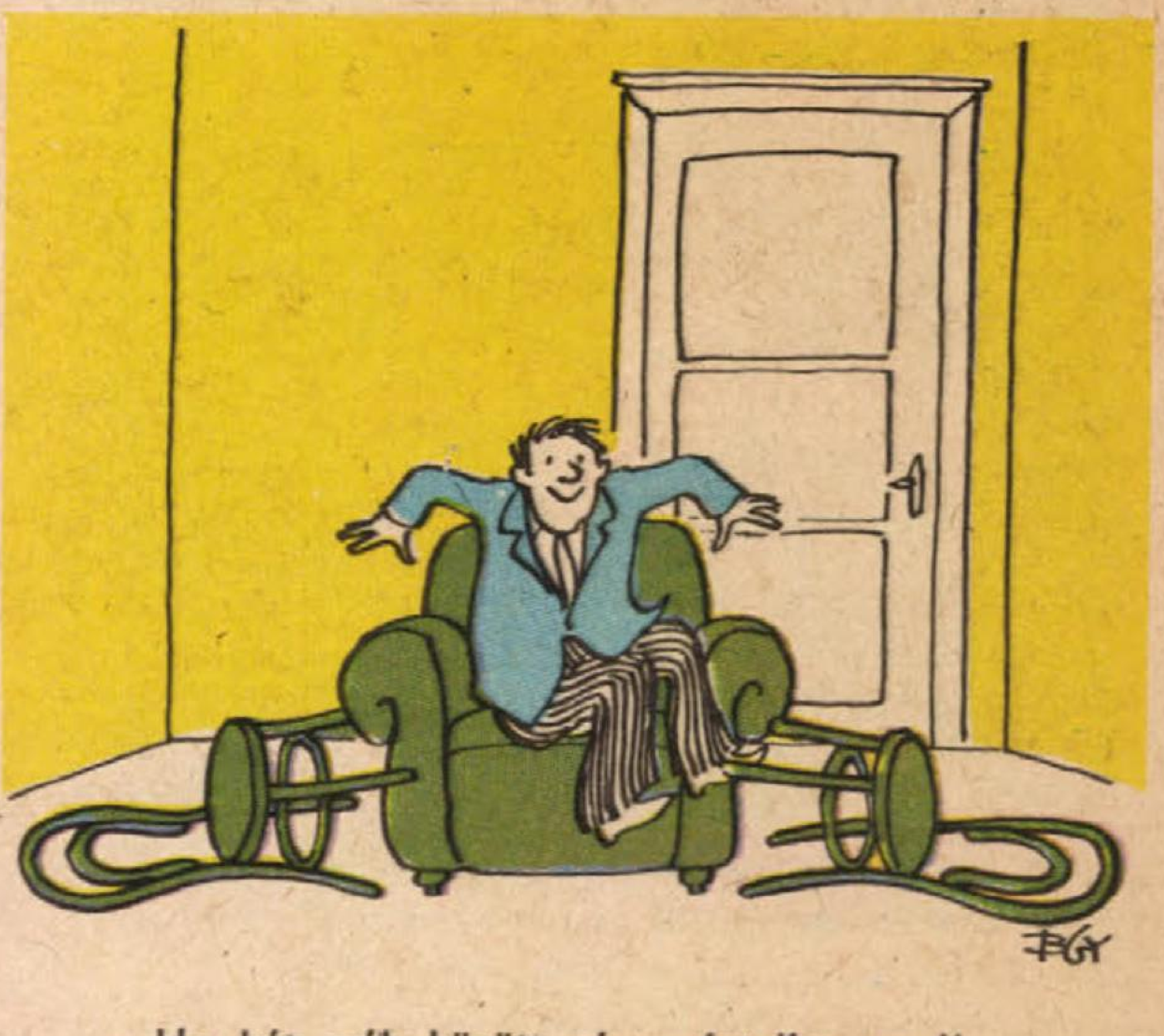

– A magyar sör meghódította a világpiacot.

– Ha egy új Le Corbusier megépítené a Nemzeti Színházat.

BRENNER GYÖRGY:

– Ha két szék között végre fotelba esnék.

– A hazai vizeink végre csak tejjel és mézzel szennyeződnének.

FÖLD S. PÉTER:

TUDOMÁNYOS FANTASZTIKUS VALÓSÁG

1

— Emlékszik? — kérdezte Legyesi Bögölyné és mélyen a szemembe nézett.

— Mire kellene emlékeznem? — kérdeztem vissza és mélyen a szemébe néztem.

— A régi időkre — mondta és mosolygott. — Hat évvel ezelőtt, 1979-ben éppen ezen a helyen volt a nagy pesti csúcsforgalom. Egy alkalommal például hatszáz gépkocsi vesztegelt itt másfél órán keresztül egy csőtörés miatt.

A Rákóczi út és a Körút sarkán jártunk, s az egykor éjjel-nappalnak nevezett üzlet falán emléktábla őrizte a nagy pesti csúcsforgalom emlékét.

— Ami elmúlt, az elmúlt — mondtam Legyesi Bögölynének és levettem a szemem a szeméről.

2

Ahogy közeledtem a FELTÚR nevű gépkocsieladással foglalkozó vállalat irodája felé, egykori autóvásárlásaim jutottak eszembe. Egy ízben például — emlékszem, szerda volt — a FELTÚR telepének egyik előadója bosszúból rálépett a lábamra, mert nem köszöntem meg, hogy nem köszönt nekem. Igaz, én is hibás voltam, mert a nagy izgalomban teljesen összekevertem, hogy kinek mennyi jattot kell adni, hogy a kocsimnak ki legyen mind a négy kereke.

Öt éve már, hogy utolsó autómat elcseréltem egy vakondokra — kevesebbet fogyaszt —, s most, amikor újra úgy határoztam, hogy autótulajdonos leszek, vegyes érzelmekkel léptem be a FELTÚR szalonjába.

— Kávét, vagy kólát parancsol a kedves vásárló? — kérdezte a bejáratnál egy kellemes női hang tulajdonosa.

Egy pillanatra megtorpantam, azt hittem, rossz helyen járok.

— Tejet kérek, szalmaszállal — mondtam zavaromban.

— Én meg egy perc türelmet — mondta az előbbi hölgy, és fél perc múlva hozta amit kértem.

— Milyen autóval lephetnénk meg a mi drága potenciális vásárlónkat? — lépett hozzám egy férfi, aki, mint megtudtam, a vállalat egyik főembere volt. — Mindenféle kocsitípussal a vevők szolgálatára állunk — tette hozzá mosolyogva, és egy borítékot csúsztatott a zsebembe. (Otthon megnéztem, egy ötszázas volt benne.)

— Milyen van? — kérdeztem.

— Amilyet akar — mondta a főember és megnyomott egy gombot. Kinyílt egy ajtó és egymás után, szép sorban, hatvanféle autó vonult fel a szemünk előtt.

Nagyon bután nézhettem, mert a főember, látva zavaromat segíteni próbált.

— Ha nincs önnél elég pénz, vásárolhat részletre is. S amennyiben Ladát szeretne venni, részletfizetési kedvezményt is adunk.

— Nem is tudom — motyogtam csak úgy magam elé. — Egy kicsit furcsa az egész. Nem mondom, hogy merőben új, álmodtam már valami hasonlóról, de azért mégis.

— Megértem a zavarát — mondta a FELTÚR főembere. — Higgye el, kezdetben mi is nehezen szoktuk meg az új helyzetet, hogy mi vagyunk a vevőért és nem fordítva. De azért, amint látja, nagyobb zökkenők nélkül végezzük a munkánkat.

3

Másnap elmeséltem kalandomat Legyesi Bögölynének.

— Nem értem — mondtam —, annyira hihetetlen az egész. Még jól emlékszem azokra az időkre, amikor a FELTÚR dolgozói rendszeresen verték a vásárlókat.

— Változnak az idők — mondta Legyesi Bögölyné, aki korábban meteorológus volt, s gazdasági előrejelzésekkel csak az utóbbi időkben kezdett foglalkozni.

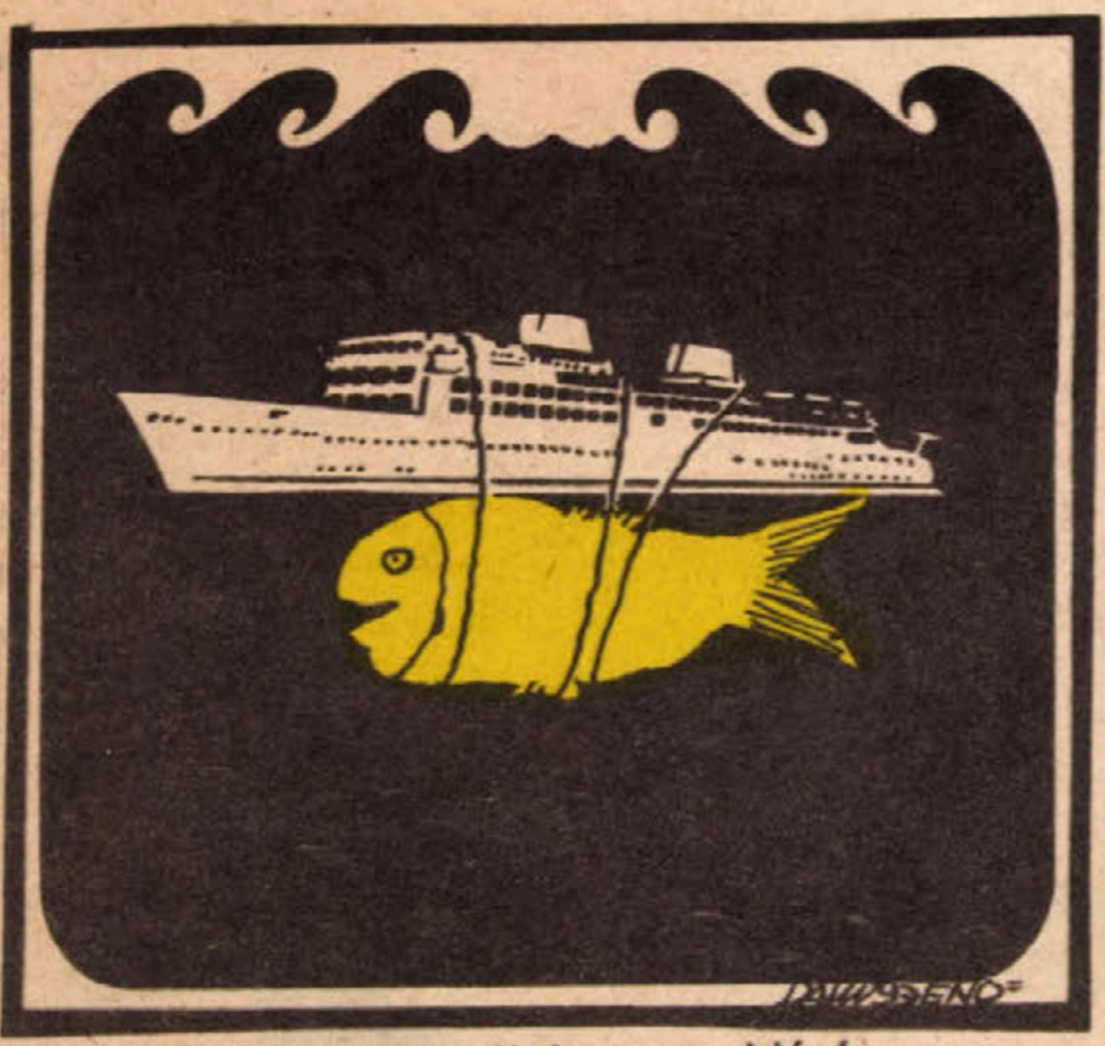
A Lánchíd közepén álltunk, délután négy óra volt. Egymást érték a kerékpárosok, sokan ingerülten nyomogatták biciklijükön a csengőt.

Olyan érzésem volt, mintha egy nagy zöld mezőn repülnék, s körülöttem tücskök és egyéb rovarok hangját hallanám.

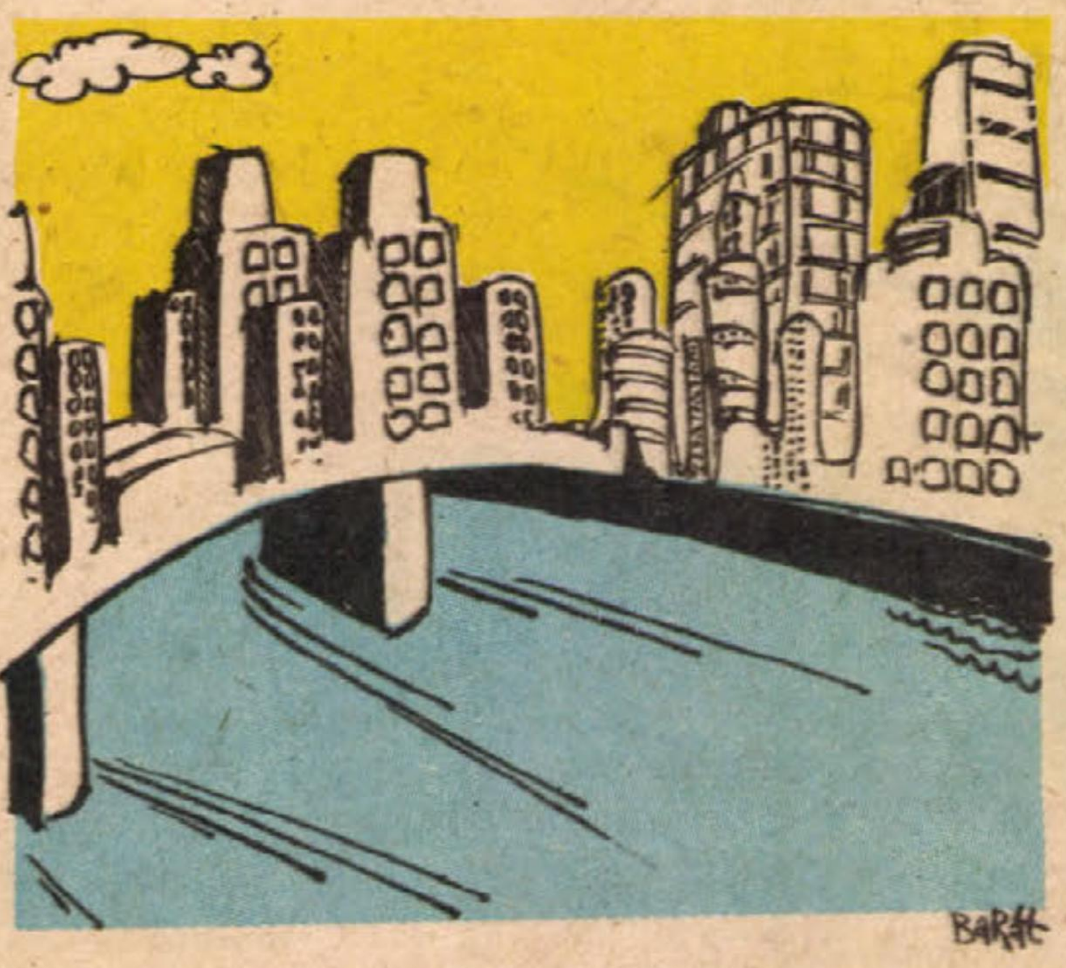
MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT: Mire emlékeznének szívesen a 80-as évekből?

DALLOS JENŐ:

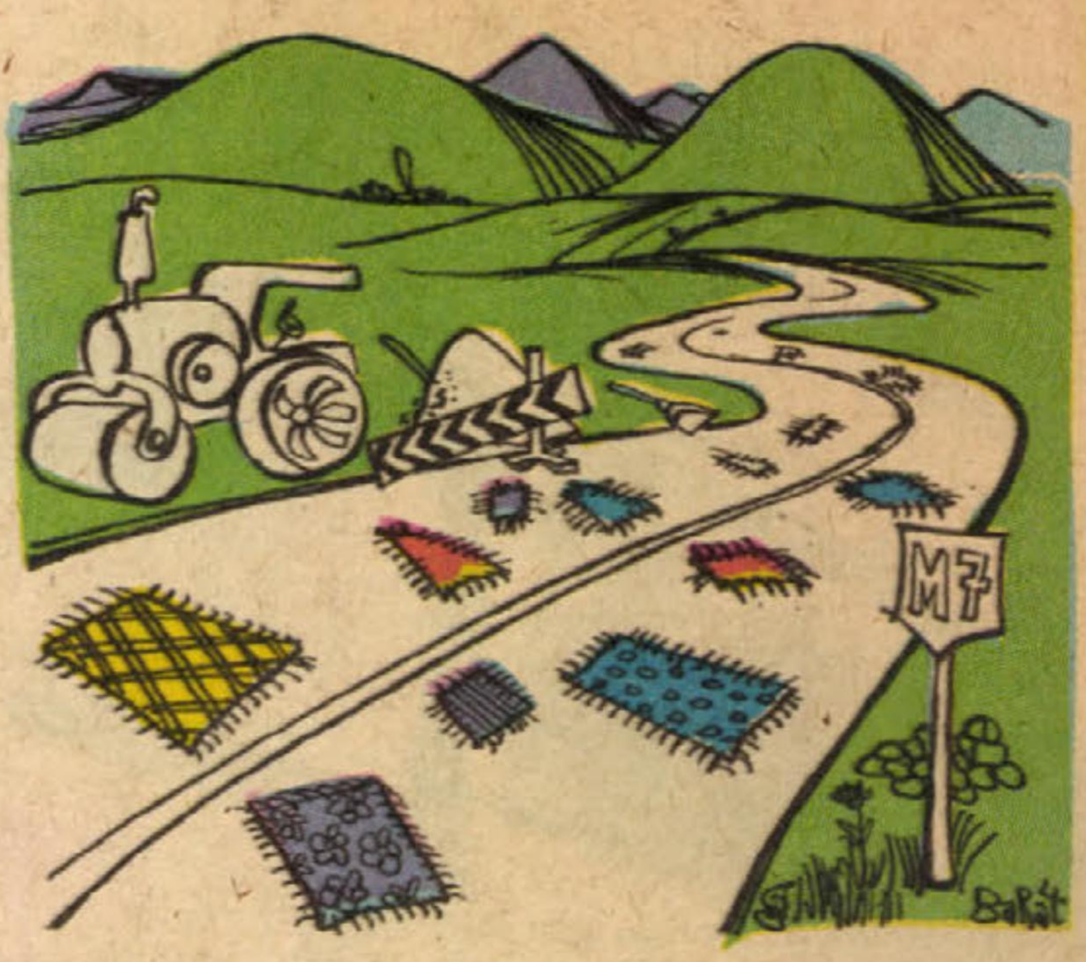

– Az energiaválság megoldására.

BARÁT JÓZSEF:

– Az új hidak és a Duna-parti szállodasorok harmonikus egységére.

– Az M7-es autósztráda végleges befejezésére és felújítására.

FÜLÖP GYÖRGY:

KÉT JÓ HÍRRE:

Tereferélő asszonyok a kútnál

A homoksivatag hatheti kezelés után

ENDRŐDI ISTVÁN:

– Miért is akartam annak idején Mancikával olyan gyakran találkozni? De nem jut eszembe...

PETERDI PÁL:

(1988 szeptemberében, a londoni olimpia után, mélységes örömmel olvasom majd a következő tudósítást.)

A Gyarmati Dezső vezette pólócsapat tehát Montreal, Moszkva és Los Angeles után Londonban is olimpiai bajnokságot nyert. Keserű szájízzel nyugtázzuk ezt a tényt, mert most már kétségtelen, hogy az évtizedek óta válságról válságra támolygó magyar vízilabdasport eljutott a mélypontra, ahonnét nincs visszaút.

De beszéljenek a számok. Hiszen már Ilosvai Selymes Péter megmondta volt: „Minden Arisztotelésznél szebben beszél a szám". A moszkvai olimpiát egy kapott góllal zárta a magyar válogatott, és a józan ítéletű hazai sportközvélemény már akkor felkapta a fejét. Erre jött Los Angeles hideg zuhanya két kapott góllal, majd a londoni katasztrófa — három kapott gól a magyar válogatott hálójában!

És aki most azt mondja, hogy jó, jó, de hát nem csak kaptunk, hanem lőttünk is gólokat, mégnozzá Moszkvában harminckilencet, Los Angelesben ötvennyolcat, és Londonban kilencvenkettőt, az dogmatikus, locsifecsi, szájtáti, kivagyi és fajüldöző.

Mi juttatta az egykor dicsőbb napokat látott magyar vízilabdát — ne sírj, ne sírj, Rajki Béla! — a szegény vidéki rokon, a nyomorult énekes koldus szánalmas szintjére? A beteges egyénieskedés, a szerzetesi alázat teljes hiánya, az évezredes tudatlanság és a vámszabályok lábbal tiprása. Mi annak idején éles sikolyokkal hívtuk fel minderre az érintettek figyelmét, de ezek a túlburjánzott pökhendiek ránk se bagóztak, hanem a maguk mérhetetlen gőgjében csak győztek, győztek és győztek.

Pedig a válságjelek már a moszkvai olimpia küszöbén bántó módon jelentkeztek.

Szívós István dr. például azzal az átlátszó kifogással maradt távol a felkészülés során kötelező közös fafurulyáról, hogy az amerikai fogorvosok szövetségének (AMIZÁP) meghívására egy topekai szimpóziumon kell ismertetnie Carries-díjas felfedezését a postpubertásos szuvasodás cinnabarit-inhalációs megelőzéséről. Kérdjük: lehet-e csapatot építeni úgy, hogy tíz ember Óbudán fafurulyázik, egy pedig Topekában inhalál? Ha Szívós dr. valóban csapatjátékos, akkor a többieket is magával viszi a szimpóziumra, hiszen a szuvasodás nálunk már nem kiváltságos kevesek előjoga, bármi légyen is az a cinnabarit.

Hogy Szívós dr. ezek után Moszkvában káprázatos teljesítményt nyújtott és valósággal hintette a gólokat, az megint más kérdés. Ezt akármelyik falusi vőfély egy marék rizzsel is megteszi.

Akkoriban — óh, naiv lelkünk! — úgy véltük, hogy ez a nincstovább. Aztán négy évre rá jött Molnár Endre tragikus alakítása. A kapus lelki egyensúlyát talán az zavarta meg, hogy a londoni olimpián — kimondani is szörnyű! — három gólt kapott. Három gól rémítő mennyiség! A magyar labdarúgó-válogatott egy év alatt nem lő három gólt. Molnár Endre pedig egy hét leforgása alatt szedett össze ennyit. Elég az hozzá, hogy a döntő mérkőzés után odalépett Blahnhoz, a nyugatnémet játékvezetőhöz és azt mondta:

— Danke für das gute Amtieren.

Márminthogy köszöni a jó működést. Idáig még rendben lett volna. Csakhogy a kapus bűnös tudatlanságában részes esetet vonzó elöljáró helyett tárgyesetet vonzó elöljárónak tekintette a „für"-t! Accusativust vágott a bíró fejéhez dativus helyett! Blahn egy pillanatra megdermedt, aztán mosolyogva bólintott és odébb állt. Európai fej. De a szeme sarkából látszott, hogy évezredes elmaradottságra, etelközi sötétségre gondol. Molnár Endre gesztusa a bányabéka szintjére süllyesztette a magyar sportdiplomáciát.

(Izé, most mondja a kisfiam, hogy a „für" mégis tárgyesetet vonzó elöljáró, na bumm, és akkor mi van?)

Hogy Molnár Endre előzőleg bámulatos dolgokat művelt a londoni olimpián, mutatóujjal fricskázta ki a nyolcmázsás bombákat a felső sarokból és a víz tetején járt, az semmit sem jelent. Ilyesmire akármelyik próféta képes.

Micsoda? Most azt tetszik mondani, hogy ezek a vízilabdázók nem disszidálnak, nem törnek össze lokálokat és nem lopnak játékautókat? Ugyan kérem, hiszen ez csupa negatívum. De dugványozott-e bármelyikük is tulipánhagymákat a Virágos Budapestért mozgalomban? Részt vett-e a csapat a Röpülj páva területi selejtezőin? Értek-e el kimagasló eredményeket a szerveshulladék-gyűjtésben? Nem és nem és nem.

Hát rossz rágondolni, mi lesz itt az 1992-es olimpián!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT: Mire emlékeznének szívesen a 80-as évekből?

FELEKI LÁSZLÓ:

Azok a szép 80-as évek

Olyan sok örvendetes esemény történt a nyolcvanas években, hogy alig tudok válogatni közülük. Itt vannak például a csodálatos orvosi felfedezések. Valamennyi betegségnek megtalálták a hatásos gyógymódját, a leukémiától a skizofréniáig, egyedül a nátha ellenszerét nem sikerült még felfedezni. Az átlagéletkor 160 évre emelkedett, de a nemzedéki ellentétek eltüntetése még nem sikerült. Az öregek szerint a fiatalok szemtelenek, tiszteletlenül viselkednek, és irigykednek a tapasztaltabb, nagyobb tudású idősebbekre, de talán van valami megszívlelni való a százévesek panaszában is, hogy tudniillik a 150—160 évesek nem akarják átengedni a helyüket a feltörekvő ifjúságnak. Sikerült egységesíteni a kábító-, a nyugtató-, az élénkítő-, az altató- és a fogamzásgátló szereket, s az Egyetemes Tabletta minden célra alkalmas. Megalakult a Világállam, pontosabban a Földi Köztársaság, bár kétségtelen, hogy a bolygók gyarmatosítása eléggé vontatottan folyik. Viszont máris fontos lépéseket tettek a Plutólakók támogatása érdekében. Az Élettani Fejlesztési Alap jóvoltából számos egysejtű plutonita szervi bonyolítása kezdődött meg, s remélni lehet, hogy már néhány százmillió év múlva a szaporodás az eddigi osztódási folyamatnál sokkal erotikusabb módon történik. Nagy jelentőségű döntést hoztak a világűr békés felhasználásáról, s máris elkezdődött a galaktikák felosztása.

Történtek kevésbé előnyös események is, így például egyes energiaforrások elavulása, de a közlekedés lovasítása sokkal biztonságosabbá tette az utazást, s a légkör szennyezettsége is nagymértékben enyhült. A vitorlás hajók újra történt bevezetése során sikerült az óceáni halgazdaságokat ismét gazdaságosabbá tenni. Geotermikus úton és kvazárok befogásával megoldották a sarkkörön túli területek távfűtését, ezenkívül a további melegélmény érdekében fokozták a gyapjú alsóneműk gyártásának ütemét is. A szociális igazság érvényesülése érdekében a gazdagok lemondtak gazdagságukról, a szegények pedig szegénységükről.

Szívesen emlékezem vissza azokra a nagyszabású könnyítésekre, amelyeket a közoktatásban vezettek be. Így például illetékesek belátták, hogy az új matematika túlságosan nehéz a diákoknak, s ezért az óvodában csak a nagycsoportosok foglalkoznak skalárvektorfüggvényekkel. Erre az évtizedre esett a házasság intézményének a megreformálása is. A házasfelek először elváltak, s csak utána házasodtak össze. Az évezredes sorrend megfordítása annyira bevált, hogy az irodalmat végveszély fenyegeti. Az is figyelemre méltó jelenség volt, hogy a bűnözés teljesen megszűnt, a Gyilkosok Világszövetsége eltörölte a halálbüntetést, a zsebtolvajok pedig nemzetközi szimpóziumon tettek hitet a személyi magántulajdon szentsége mellett. Nagy eredmények születtek az állattenyésztésben is. Sikerült domesztikálni a patkányokat, s most már nem fenyegeti kipusztulás ezt a tanulékony és művelt állatfajt. Megfékezték az emberiséget fenyegető túltermelést és túlnépesedést is. Külön jutalmat ajánlottak fel a gyermektelen családoknak, és azoknak, akik nem írnak verset.

A békés célú találmányok nagyban megkönnyítették az ember mindennapi életét. Üzembe helyezték a másodpercenként 40 ezer kilométeres sebességgel száguldó repülőgépet, ami annyit jelent, hogy az egyenlítő körül repülő gép egyetlen másodperc alatt már ott van, ahonnan elindult. Teljesen eltűnt a város és a falu közötti különbség. Minden városban bevezették a petróleumvilágítást, a falvakban pedig űrhajóállomásokat állítottak fel. Fölöslegessé vált a házartásokban a főzés. Elektronikus vezérlésű gépek elkészítik az ételt, és el is fogyasztják. Teljesen leigáztuk a természetet, s már művi úton elő tudunk állítani vihart, szökőárt, földrengést és tűzhányót. Örvendetes esemény volt az is, amikor a Világkormány éterügyi minisztere — az egykori tudósítások szerint — a napot a Napon töltötte, megtekintette a napfoltokat, jelentést hallgatott meg a protuberanciákról, elbeszélgetett kísérete tagjaival és tájékoztatta őket az időszerű termonukleáris folyamatokról.

A legszívesebben talán mégis arra emlékszem vissza, hogy volt egy nap, amikor semmi sem történt. Derűs nyugalom töltötte el a világot. Felejthetetlen volt! Köteteket tudnék írni arról, hogy mi minden nem történt aznap. Másnap persze egy szupernova-robbanás figyelmeztetett minket arra, hogy az anyag létformája a mozgás, tehát ne bízzuk el magunkat.

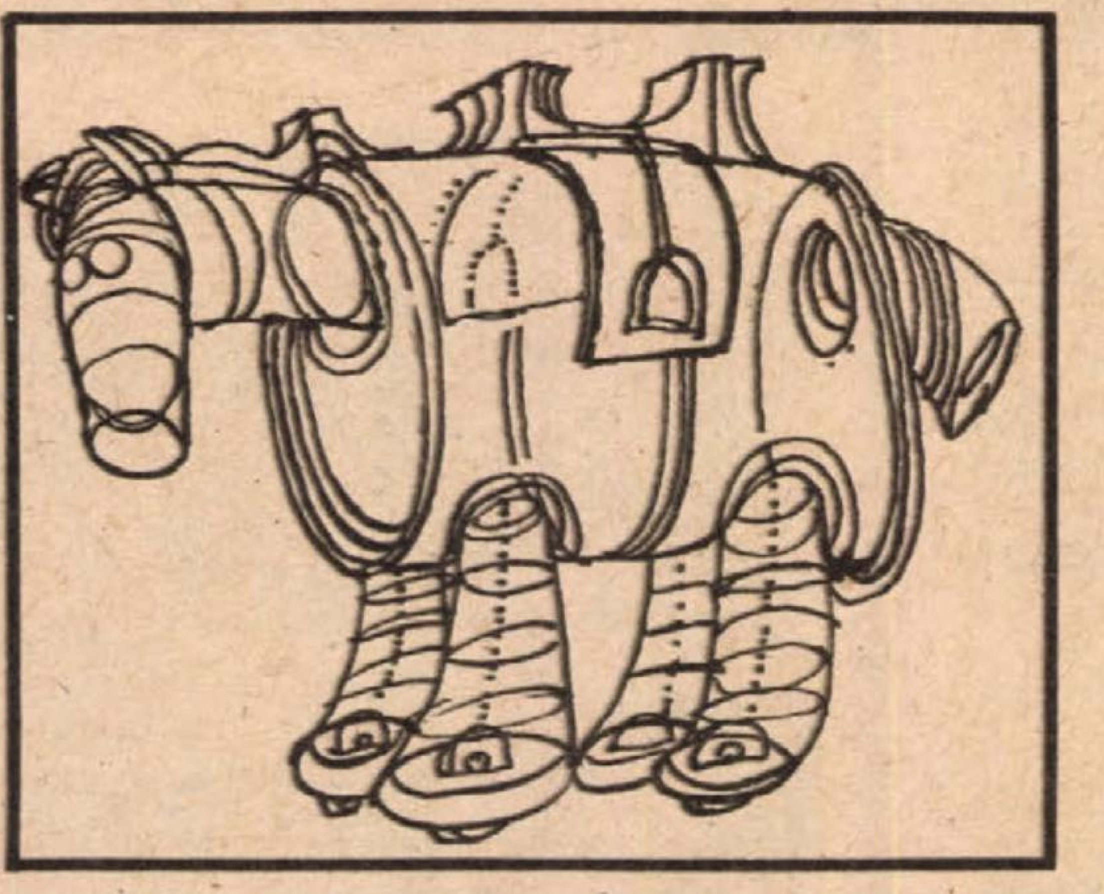
El sem tudom képzelni, mi lesz majd a 90-es években, amikor a szuper-számítógépek talán már az utolsó ítélet vádiratát is megfogalmazzák.

VÁRNAI GYÖRGY:

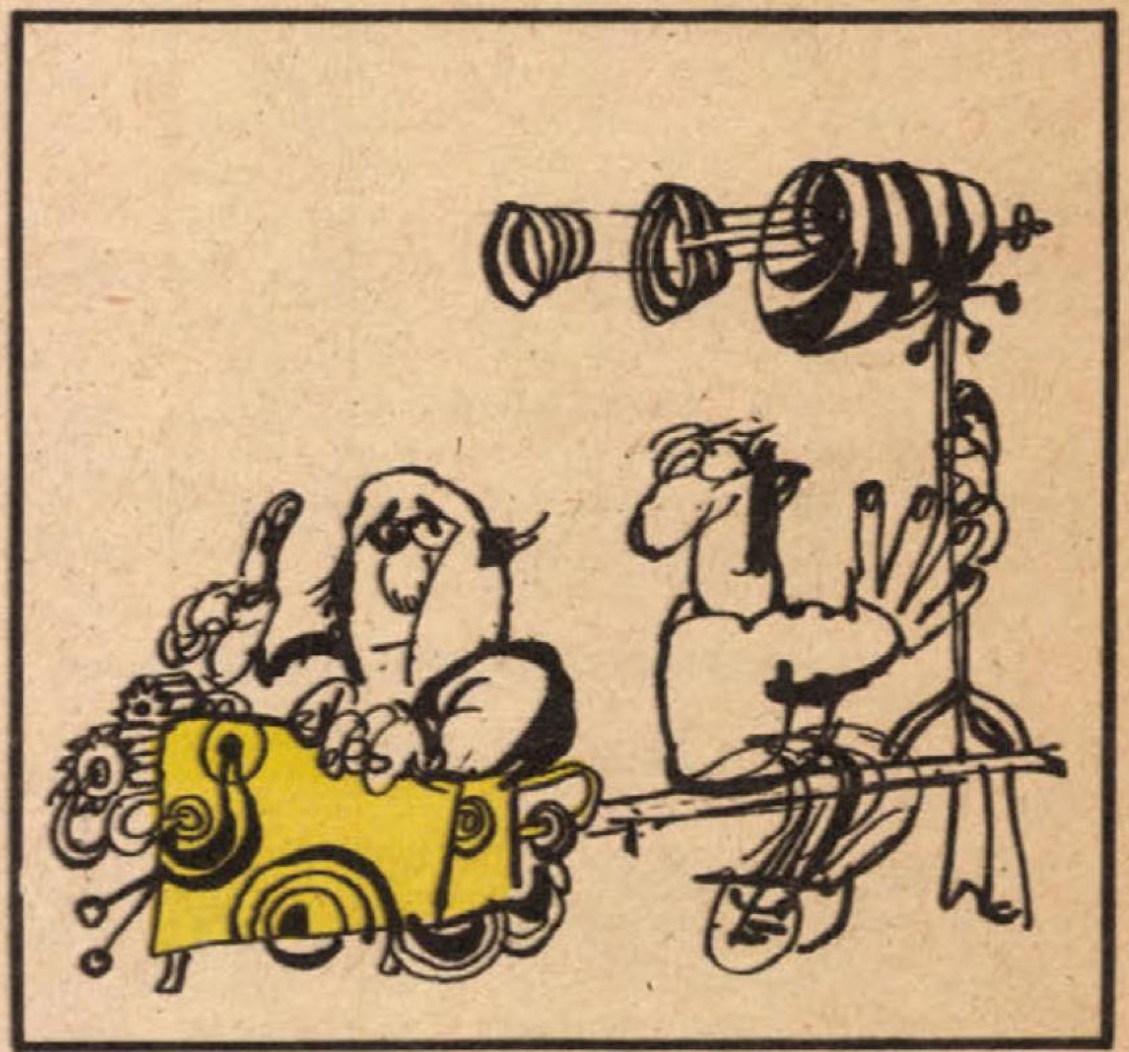

– Az új, több száz férőhelyes kutya- és macskamenhely felavatására.

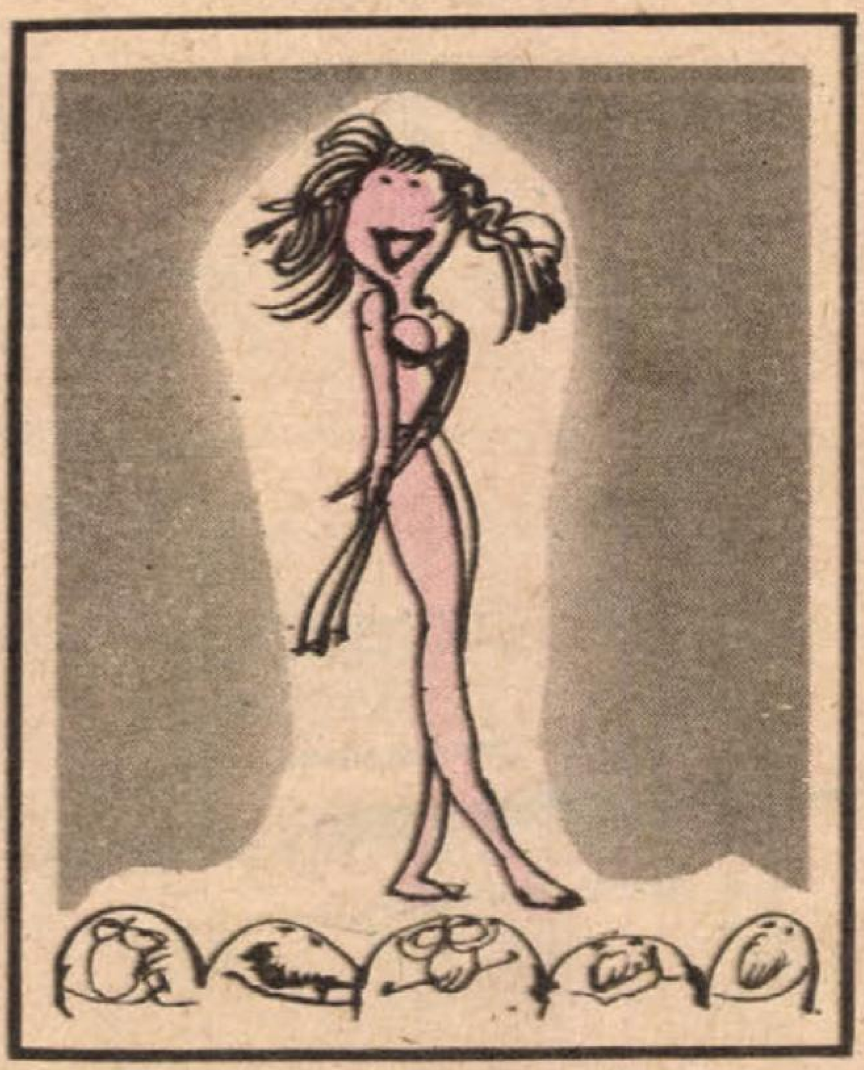
SAJDIK FERENC:

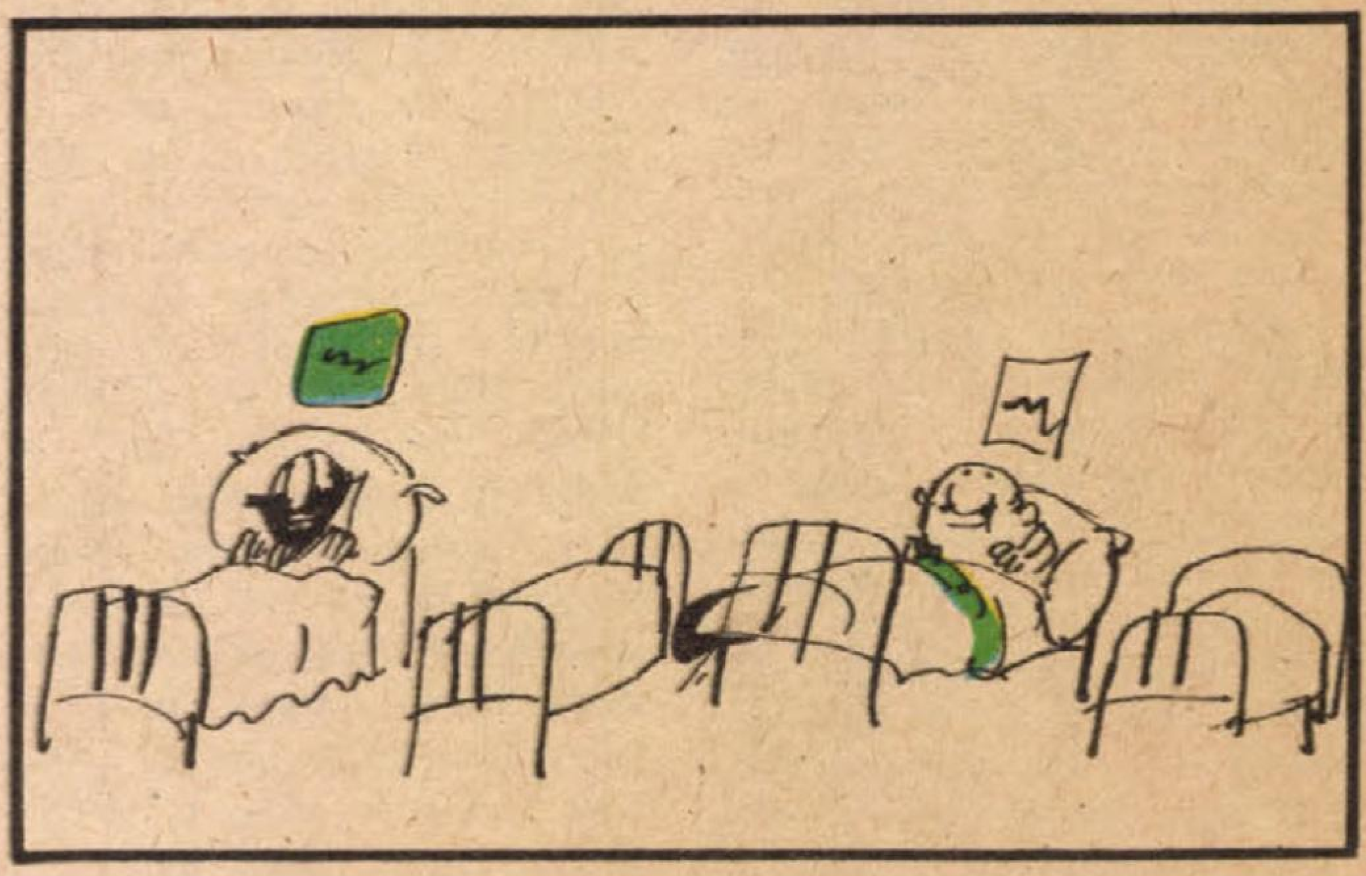
– A magyar falóra, amelynek segítségével betörtünk a világpiacra.

– Legalább egy feltaláló zavartalan karrierjére.

– Egy magyar Miss Univerzumra.

– Az üres kórházi ágyakra.

AZ OLVASÓ OLDALA

BÚÉK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK

HABOZIK HABOZNI

Mint rohanó korunk gyermeke, engedve a Kozmetikai és Háztartás-vegyipari Vállalat csábításának, jó ideje áttértem a borotvahab használatára. Az ember az arcára spricceli a habot, s már dolgozhat is a borotva. Az említett vállalat kétféle habot is for-

galomba hoz, a Barbont és Apollót. Egyik zöld, a másik kék szórófiakonban kerül a szakállellenes férfiak kezébe, egyben viszont tökéletesen megegyezik a kétféle márka: az első tíz használatnál a kijövő hab körülbelül olyan halmazállapotot vesz föl, mint a poliuretán habszivacs. A férfiember arca olyan képet mutat, mint mondjuk, egy műanyag mackóé, ha a gyerekek fölhasogatták és lóg belőle a szivacs. Így természetesen a borotva többnyire nem a habbal borított, hanem a pucér területet szántja, tehát olyan körülmények között dolgozik, mintha egyáltalán nem használna habot az ember.

Egy-két hét alatt megszelídül a hab, de ez nem tart sokáig. Amikor már fogytán van, ugyanis éppen az ellenkező végletbe megy át. Ebben az időben híg tejföl válik a borotvahabból, amely felkenés után azonnal lefolyik az ember képén. Ez sem sokkal jobb, mint a habszivacs, ennél sem puhább a szakáll. Sietni kell a borotválkozással, s alig jobb, mintha bevizezett arcunkat amúgy hab nélkül karistolnánk a pengével.

Nem hiszek a túlvilágban. De ha lenne pokol, tudnám mivel büntetni azokat, akik a fent nevezett borotvahabot gyártják. Nem kellene sem tisztítótűz, sem örök kárhozat. Csak az, hogy a maguk gyártotta borotvahab segítségével borotválkozzanak örökkön örökké. Ámen.

Gőz József

EGY KIS SZÁMTAN

Ha valaki statisztikát csinálna a sajtóban előforduló leggyakoribb hibákról, szinte bizonyos, hogy a lista élén a számhibák (számtani, mértani, aritmetikai, matematikai stb.) állnának. Lehetséges, hogy a mérnökök többsége nem tud újságot írni és bizonyos, hogy az újságírók többsége nem tud számolni. Nem hogy a felső, de még az alsó matematikához sem konyít.

Elég baj ez nekünk. Hát még amikor ehhez járul, hogy nem is mi magunk, hanem egy olvasó követ el valamilyen számtani hibát és lépre visz bennünket, gyanútlanokat, mert mi ugye nemhogy számolni, de utánaszámolni sem tudunk. Múlt évi 49. számunkban közöltük Sebestyén János olvasónk levelét, Fegyelmi — pontosságért? címmel, arról, hogy a V. Izzó csatára a labdával fejen találta a játékvezetőt. Olvasónk, Sebestyén János 40 × 40 cm² területnek nevezte a bíró fejét, és mi ezt így nyomtattuk ki. Amint erre két olvasónk is (Németh Károly, Bp., Bihari J. u. 20. 1055, és dr. Cserey László, Komló, Kossuth L. u. 81. 7300) felhívta levélben a figyelmünket: hibásan, helytelenül. Németh Károly szerint: „vagy 40 × 40 cm, vagy 1600 cm², de inkább 64 000 cm³. Úgy éljen a szegény bíró kocka feje.” Dr. Cserey László ennél hosszasabb matematikai levezetéssel bizonyítja be tévedésünket, ugyanarra a következtetésre jutva: „Ha egy bíró feje ekkora, akkor igazán nem nagy vicc azt eltalálni!”

HÉTSZER HARMINCHAT

November 5-én adtam fel dísztáviratot Miskolcra, hogy köszöntsem sógoromat névnapján. Kézbesítették is — november 27-én! A több mint hétszer harminchat óra késedelem akkor is elfogadhatatlan eljárás lenne, ha első esetnek minősülne. Sajnos, erről szó sincs. 1978. június 8-án ugyanerre a miskolci címre adtam fel dísztáviratot, hogy születésnapján köszöntsem húgomat, az a távirat egyáltalán nem érkezett meg. A hivatal vezetője — a Ludas Matyi közbenjárására — elnézésemet kérte és közölte, hogy a távirat díját, 44,— Ft-ot visszatérítik. A pénzt azóta sem kaptam meg.

Diószeghy Piroska
Szigetszentmiklós 2.
Pf. 20. 2312

BEDÖGLÖTT AUTOMATA

A Széchenyi fürdő gőze szomjúságot és éhséget vált ki bennem. Ilyenkor sietek a büfé-automatához, ám jó fél éve hiába. Kávét még pénzért sem ad. Tábla hirdeti: „Nem működik.” Az italválaszték sem kényeztet. Márka szörp és semmi más. A gondosan előre elkészített forintosaimat bizonytalanul csörgettem az automata orra előtt, amikor valahonnan előbillegett a büfé tündére. A gépezet ajtaját szélesre tárta és bepillantást engedett annak rejtélyes világába. Hófehér poharak sorakoztak benne, csak lényege, az automatika nem működött. A jó tündér átvette a gép szerepét és néhány gombnyomás után az üdítőt a kezembe adta. Kísérő mosolya ennél jóval üdítőbben hatott. Most már azonban az Utasellátó Vállalat is tehetne végre valamit az elromlott gépezet működtetésére.

(f. i.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

ELTŰNT BUDAPEST TÉRKÉPE
(Ludas, 79. 46. sz.)

Az elmúlt hónapokban 170 000 Nagy-Budapest térképet, 21 600 Budapest belső területét ábrázoló térképet és 40 000 Budapest-atlaszt szállítottunk a Könyvértnek. Ilyen mennyiségek mellett elképzelhetetlen, hogy ne lehessen Budapest-térképet kapni. Ellenőrzésként felhívtuk az ÁKV térképboltját, ahol azt a tájékoztatást kaptuk, hogy Budapest-térképet náluk jelenleg és állandóan is lehet kapni.

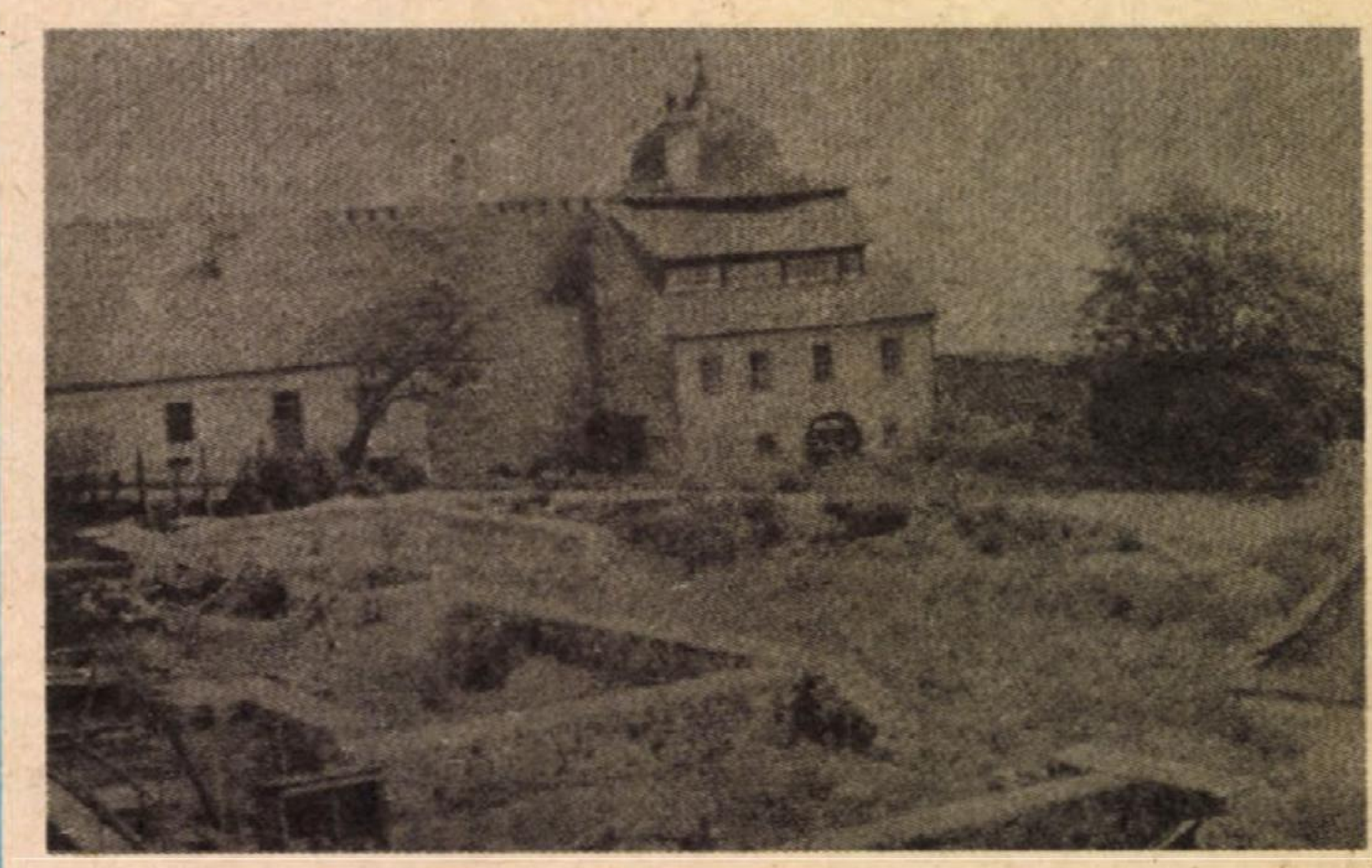
Hegyi Gyula
ig.
Kartográfiai Vállalat

HALÁSZLÉ FILÉZVE
(Ludas, 79. 46. sz.)

A filézett halászlé azért nem került a Halászcsárda étlapjára, mert minőségi ízének biztosítása összetettebb eljárást kíván, amihez a konyha nagysága nem adott. A filézett halászlé lényegesen magasabb áráról nem is szólok, amit a filézés következtében előállított súlyveszteség okoz. Mindezekért egyelőre nem kívánjuk bevezetni a filézett halászlét.

Varga István
elnök
Vörös Csillag Halászati Szövetkezet
Paks

TÜCSÖK és BOGÁR

Most folynak a feltárások a híres pécsváradi várban. Ez a lakótorony már épen áll, s turistaszállóként szolgál. Belátni belőle a környéket. Alatta vezet az út a várkertben, amelyet társadalmi munkában az óvodások hoznak helyre

Műszak után és szabad szombaton.

(A Mezőgép Híradóból ollózta Kozák Imre)

További is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

A sertéstelep Béke és Barátság Szocialista Brigádjának harmincegy tagja már félévkor túlteljesítette egy százalékkal a borjúszaporulati tervét és többek között azt is vállalták, hogy min-

Most a borjútelepiek tartsanak év végi hajrát a sertésszaporulatért.

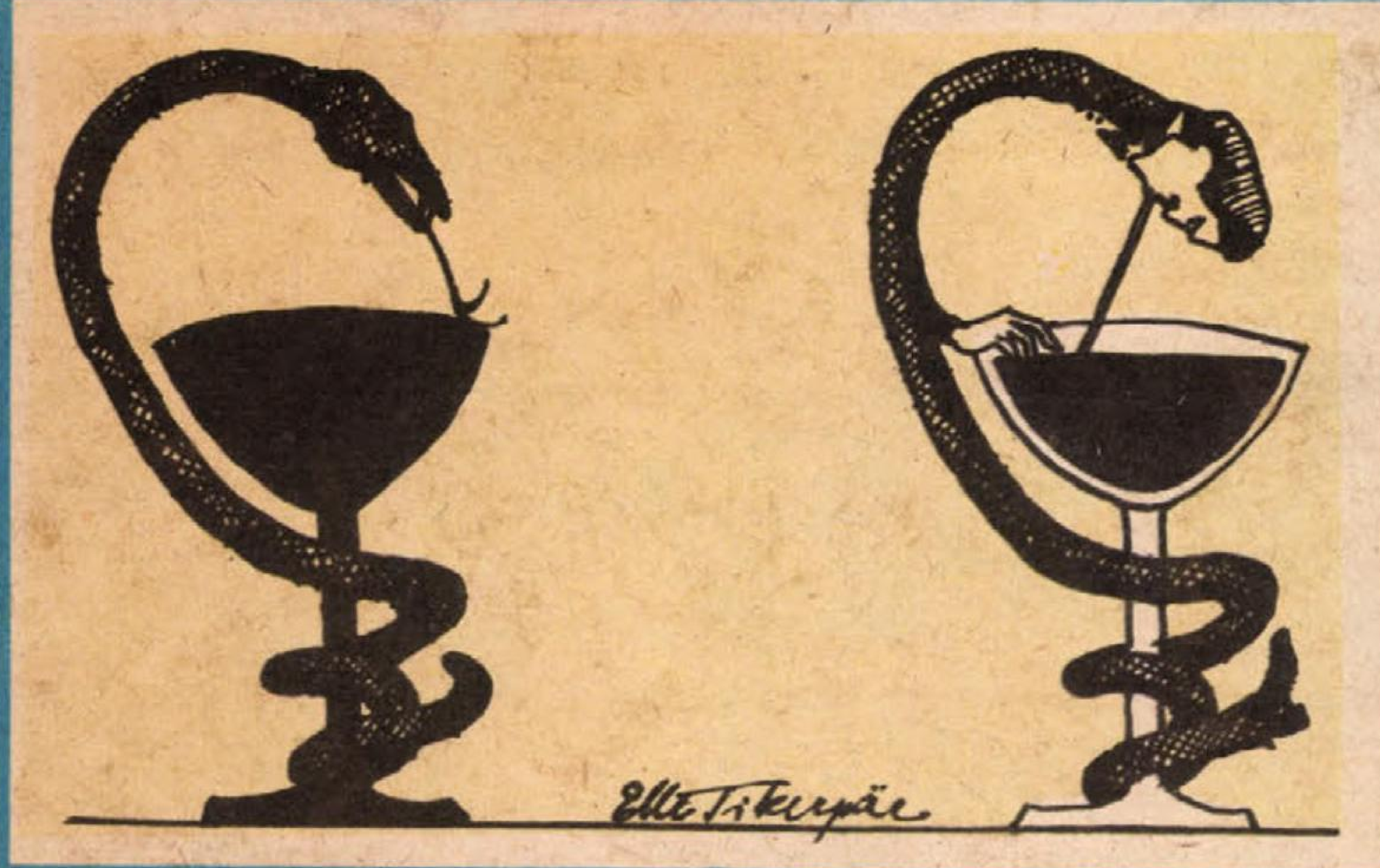
(A „Szövetség” c. lapban észlelte Kocsis Zoltán, tiszaföldvári olvasónk)

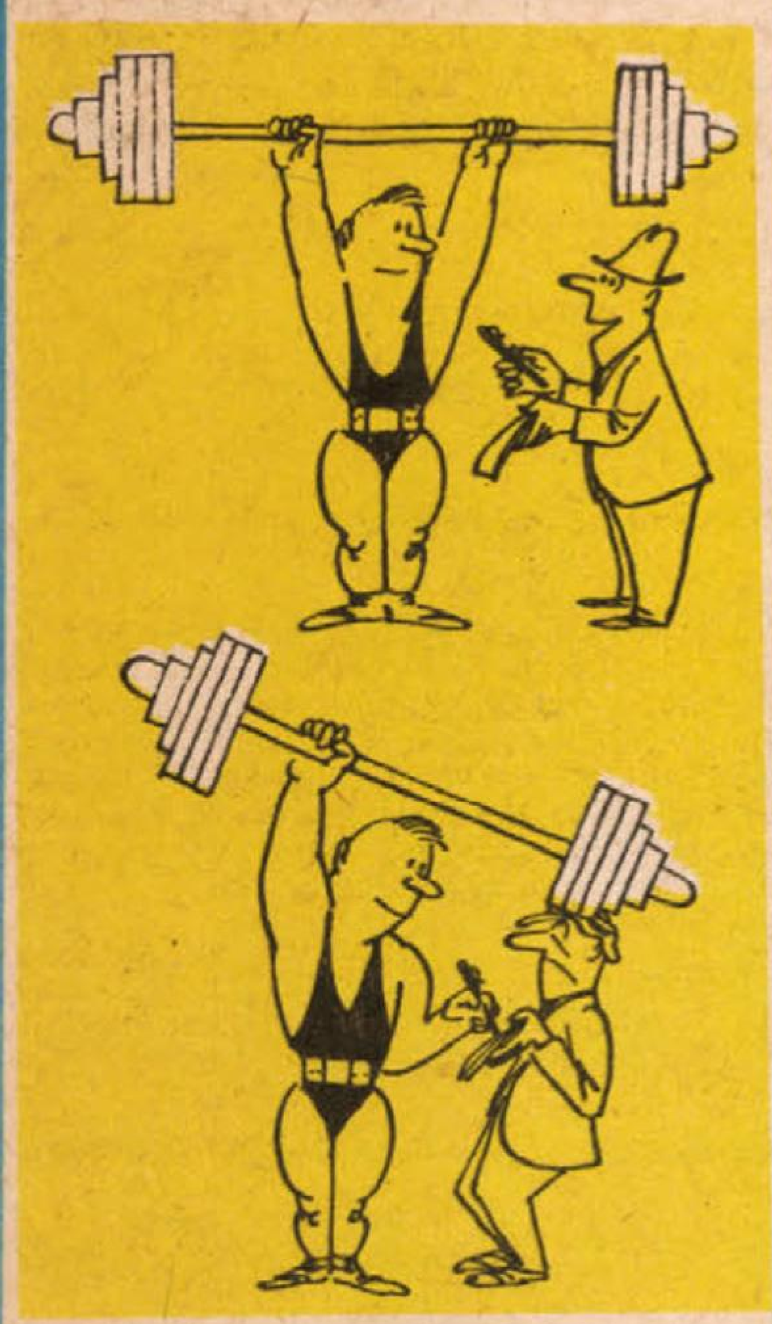
Budapesten egyedül élő, 45 éves, sajtó területén dolgozó férfi, elfoglaltság hiányában megismerkedne korban hozzáillő, lakással rendelkező intelligens hölggyel házasság céljából. Kocsim van. „Szép karácsony 75750” jeligére a kiadóba.

Világos, kell egy kis elfoglaltság annak, aki a sajtó területén dolgozik!

(A Nők Lapja apróhirdetései között találta Langmár Zoltán, szabadbattyáni olvasónk)

IMPORT HUMOR

Bölcs intelem

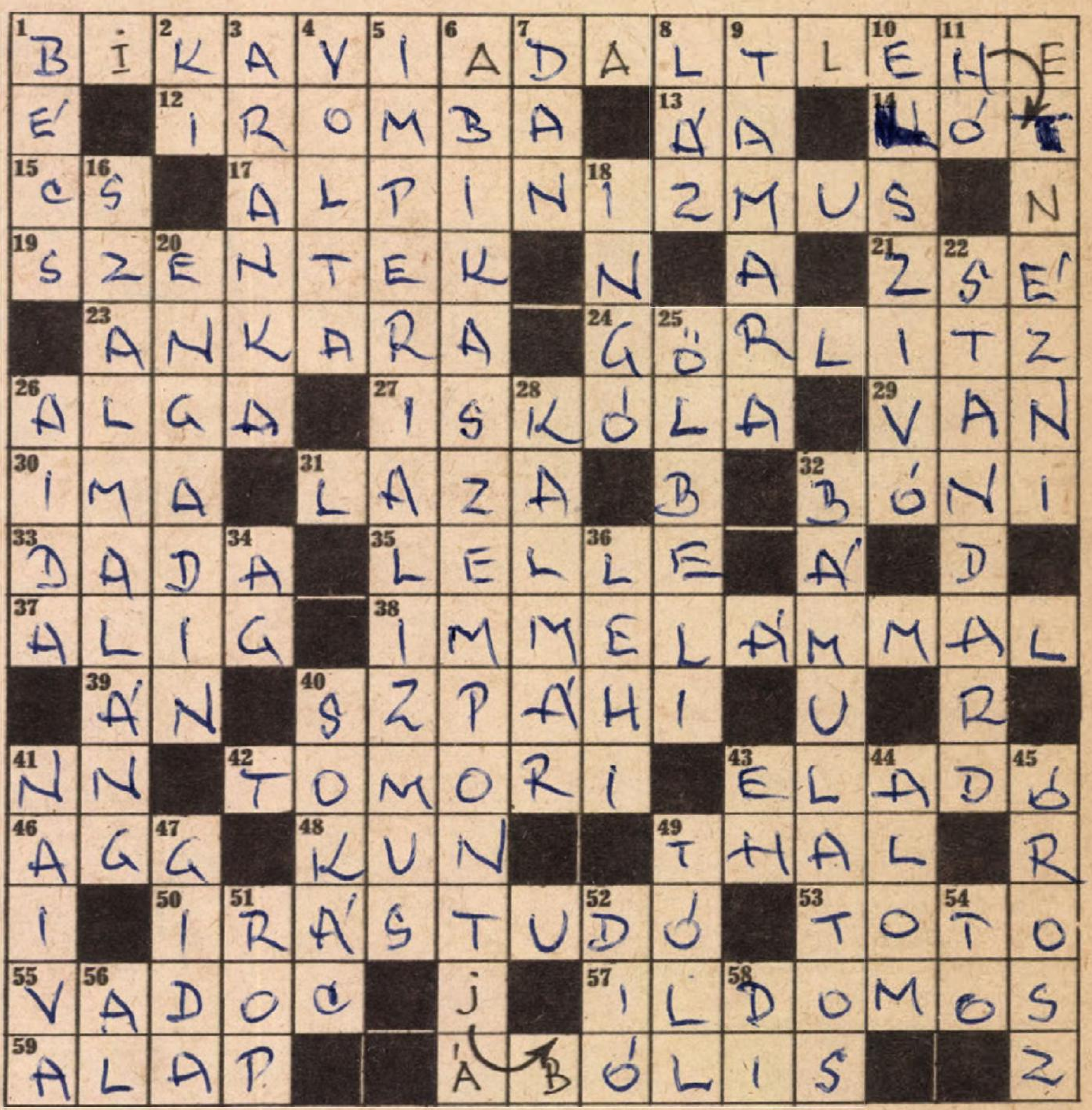
szerepel rejtvényünk vízszintes 1. és függőleges 6. soraiban, mely Forbáth Imrének, a kitűnő csehszlovákiai magyar költőnek a tollából származik. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb január 7-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. Más szóval: tarka
13. Rokon magánhangzók
14. Bibliai történet egyik szereplője
15. Kettős mássalhangzó
17. Magashegyi turistáskodás
19. A képzőművészetben fejük felett glóriával ábrázolták őket
21. ZS
23. Nagy török város
24. Város az NDK-ban
26. Moszat
27. A legfontosabb közművelődési intézmény
29. Segédige
30. Fohász
31. Az „ellenőrzés" gyakori jelzője
32. A Csárdáskirálynő egyik szereplője
33. Dajka
35. Balatoni fürdőhely
37. Éppen csak hogy
38. Kelletlenül, nem szívesen
39. Dátumrag
40. Lovaskatona a régi török birodalomban
41. Azonos betűk
42. A „büszke vezér", aki elesett a mohácsi csatában
43. Aki vevőre vár
46. Nagyon öreg
48. A magyarságba beolvadt török eredetű nép
49. Völgy — németül
50. Nem analfabéta
53. Szerencsejáték
55. Nem barátkozó természetű gyerek
57. Ami nem ellenkezik az illem szabályaival
59. Ház is épülhet rá

FÜGGŐLEGES

1. Szomszéd ország fővárosa
2. Igekötő
3. Élősködő növény
4. Az elektromos áram felfedezője
5. A kapitalizmus legfelső szakasza
7. Ékezettel: európai nép
8. Rendellenes hőmérséklet
9. Orosz női név
10. Légtisztító berendezés jelzője
11. Csapadék
16. A rövid ideig tartó szerelem
18. Nem ingatlan
20. Egy híresen szép svájci völgy neve
22. Szabvány — ismert idegen szóval
25. Kisgyerek jelzője
26. Verdi-opera
28. Kereskedő — régen
32. Csodálatraméltó
34. Az ezüst jele
36. Leszólít
40. Délszláv névcsoport
41. Divatjamúlt színésznői szerepkör
43. Indulatszó
44. Állati fekhely
45. Szláv nép
47. Fiatal kecske
49. Íróeszköz
51. Táncot jár
52. Gyümölcs
54. Az 53 vízsz. egyik fele
56. Az alumínium vegyjele
58. Római 501

Ludas Matyi

SZATÍRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: CSOLLÁNY FERENC

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyed évre 36 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-01 Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

TALÁLÓS KÉRDÉS

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Hogy könnyebben meg tudjon fordulni a telefonfülkében."

200—200 forintot nyert:

Lamp Sándor, Bp., Visegrádi u. 51/c. 1132

Marsi Gáborné, Budakalász, Gyár u. 7. 2011

Kisgyörgy Józsefné, Zalaegerszeg, Arany J. u. 69. 8900

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

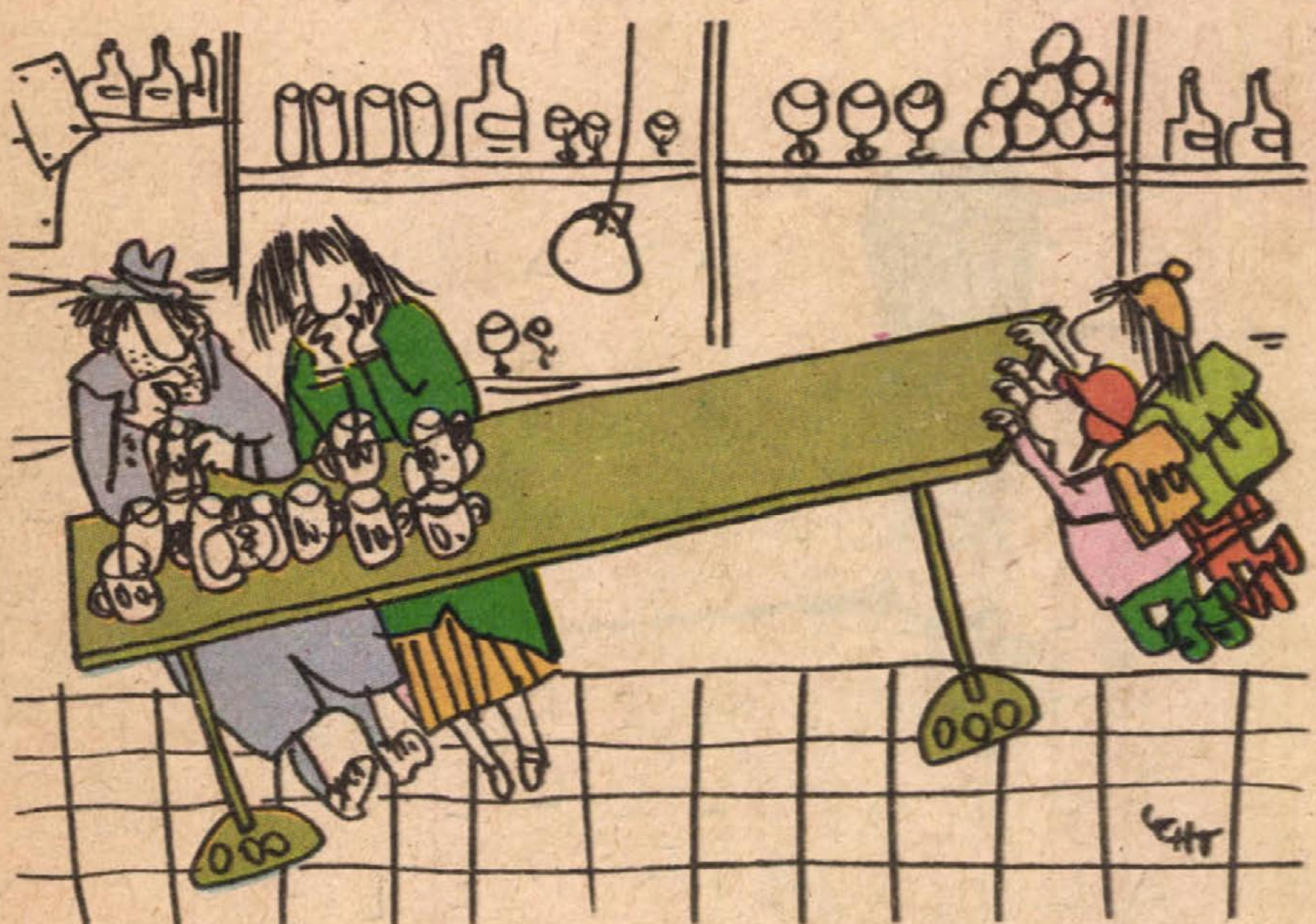
PROLONGÁLJUK A GYERMEKÉVET

KAPOCS

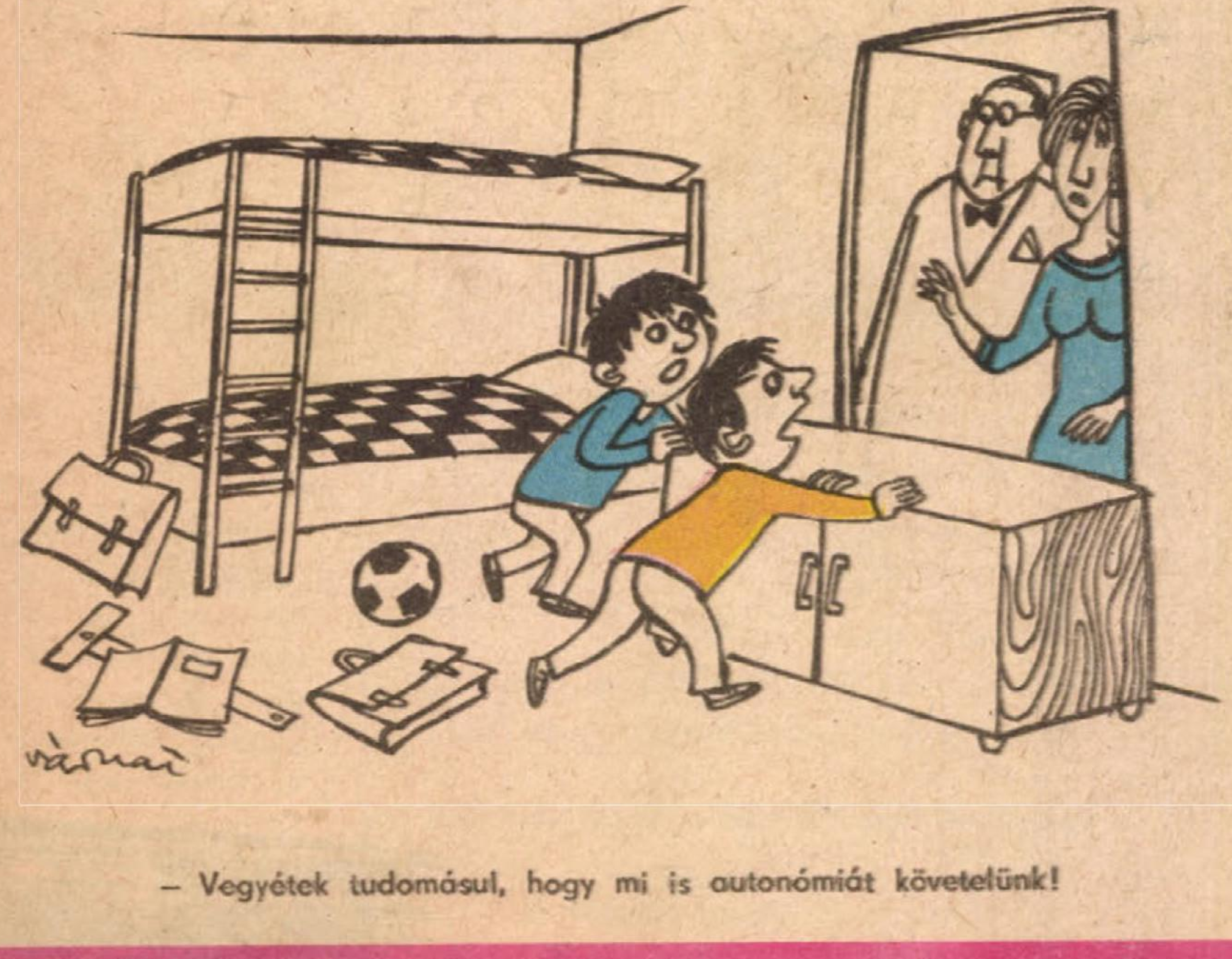

EGYENSÚLY

– Te, ez a gyerek beteg. Még nem törte össze a karácsonyra kapott játékait...

– Vegyétek tudomásul, hogy mi is autonómiát követelünk!

TÉLI SZÜNIDŐ

– És ne bántsátok a nagymamát!